Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς καρασχὼν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ :		Ἐξωτερικοῦ :	
Ἐτησία . . .	δρ. 8,—	Ἐτησία . . .	φρ. 10,—
Ἑξάμηνος . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . . .	» 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . . .	» 3,—

Αἱ συνδρομαὶ ἄρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ, 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τὸν Πρακτόρων, Ἐσωτερ. λ. 10. Ἐξωτερ. λ. 15

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 21ος | *Ἐν Ἀθήναις, 29 Νοεμβρίου 1914* | *Ἔτος 36ον.—Ἀριθ. 52*

Ο ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΥΠΟ JULES CHANCEL

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Η' *(Συνέχεια)*

Κινήσας ἐπιτηδείως τὸ σῶμά του, ἐπιτέλους τὸ κατώρθωσε, καὶ τὸ ὅπλον ἔπεσεν εἰς τὸ χῶμα, χωρὶς νὰ τὸ ἀντιληφθῇ ὁ ἐχθρός.

Εὐτυχῶς ποῦ τὸ ρεβόλβερ ἦτο σκοτεινόν, χαλκόμαυρον ὅλον, χωρὶς κανὲν γυαλιστερὸν σημεῖον.

Εὐκολώτατα ἠμπόρεσε τώρα ὁ Τζούλης νὰ τὸ πάρῃ ἀπὸ τὴν τρύπαν, προσποιούμενος ὁλονὲν ὅτι βγάζει χῶμα.

Καὶ μόλις τὸ ἔπιασεν εἰς τὰ χέρια του, ἐστράφη μὲ κίνημα ταχύ, κεραυνῶδες, καὶ ἐπυροβόλησε κατὰ τοῦ ἀρχιληστοῦ.

Εἰς τὸν πυροβολισμὸν αὐτὸν ἀπεκρίθη ἀμέσως ἕνας ἄλλος, διότι τὸ κίνημα τοῦ Τζούλη, ὅσον ταχὺ καὶ ἂν ἦτο, τὸ ἀντελήφθη ὁ κ. Δίκ κ' ἐπρόφθασε νὰ ἀντιπυροβολήσῃ.

Ἡ σφαῖρα ὅμως τοῦ Κατακτητοῦ δὲν ἤγγισε τὸν Τζούλην, ἐνῷ ἡ σφαῖρα τοῦ Τζούλη ἐκτύπησε τὸν κακοῦργον κατάστηθα.

Ἐστράφη δύο φορὰς περὶ ἑαυτὸν καὶ κατέπεσε πρηνὴς ἐπὶ τοῦ ἐδάφους, ὅπου ἔμεινεν ἀκίνητος.

Ὁ θάνατος τοῦ Κατακτητοῦ.

Ὁ νεαρὸς Παρισινὸς ἐκύτταζε μὲ τρόμον τὸν ἐχθρόν του κατακείμενον. (*)

Δὲν ἠμποροῦσε ἀκόμη νὰ πιστεύσῃ τὴν νίκην του κ' ἐστέκετο σκοτισμένος, μὴ τολμῶν οὔτε νὰ φωνάξῃ, οὔτε νὰ κάμῃ τὸ ἐλάχιστον κίνημα.

Τῷ ἐφαίνετο ἀδύνατον, ἀπίστευτον, ὅτι ὁ δυνατὸς ἐκεῖνος ἄνθρωπος, ὁ Κατακτητὴς τελοσπάντων, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγων ἀκόμη στιγμῶν τὸν ἐσάρκαζε, κρατῶν αὐτὸν εἰς τὴν διάθεσίν του, ἠμποροῦσε νὰ εἶνε ἐξηπλωμένος ἐκεῖ, ἄψυχος, ἀνίκανος πλέον νὰ βλάψῃ κανένα.

Καὶ ὅλα αὐτὰ νὰ τὰ κάμῃ μόνος του ὁ Τζούλης! . . Ἀ, ὄχι! ἦτο ὄνειρον, φρεναπάτη, καὶ μετ' ὀλίγον ἐξυπνῶν, θὰ ἔβλεπε πάλιν τὸν κ. Δίκ εἰς τὴν θέσιν του, νὰ τὸν ἀτενίζῃ μὲ στυγνὸν βλέμμα καὶ νὰ τὸν σκοπεύῃ μὲ τὸ ρεβόλβερ του.

Ἀλλ' ὄχι! δὲν εἶνε ὄνειρον! Κραυγαὶ ἰσχυραί, περιχαρεῖς, φιλικαί, κάμνουν τὸν Τζούλην νὰ συνέλθῃ, νὰ ἰδῇ ὅτι εὑρίσκεται εἰς τὴν πραγματικότητα.

— Θάρρος, Τζούλη! τοῦ φωνάζουν ἀπὸ τὸ ἄκρον τοῦ χειμάρρου. Ἐφθάσαμε!

Ὁ Παρισινὸς στρέφεται καὶ ἀναγνωρίζει τὸν λοχίαν Λαμπὲρ μὲ τοὺς δέκα ἱππεῖς.

Εἶχαν ἀκούσῃ τοὺς πυροβολισμοὺς καὶ μὴ δυνηθέντες νὰ ἀντισταθοῦν εἰς τὴν ἐπιθυμίαν τοῦ νὰ βοηθήσουν τὸν νεαρὸν Γάλλον, ἔφθαναν τρέχοντες διὰ τῆς ἀτραποῦ.

Ὅταν ἐπλησίασαν ἀρκετά, ὁ Τζούλης τοῖς ἔδειξε μὲ τὸ δάκτυλον τὸ κατακείμενον σῶμα καὶ τοῖς εἶπεν, ὄχι χωρὶς κάποιαν - δικαίαν ἄλλως - ὑπερηφάνειαν :

— Δὲν σᾶς χρειάζομαι πιά, καλοί μου φίλοι! Καθὼς βλέπετε . . . τὰ ξεμπέρδεψα μονάχος μου!

Ὁ Λαμπὲρ καὶ οἱ στρατιῶται ἐκύτταζαν μὲ θαυμασμὸν τὸ πτῶμα καὶ τὸν νεαρὸν ἥρωα.

— Ὥστε . . . τὰ κατάφερες; ἠρώτησεν ὁ λοχίας.

— Ναί, ἀπεκρίθη ὁ Τζούλης. Ὁμολογῶ ὅμως, ὅτι λίγο ἔλειψε νὰ τὴν πάθω.

Καὶ κτυπῶν φιλικῶς τὸν ὦμον τοῦ λοχία, προσέθεσεν εὐθύμως :

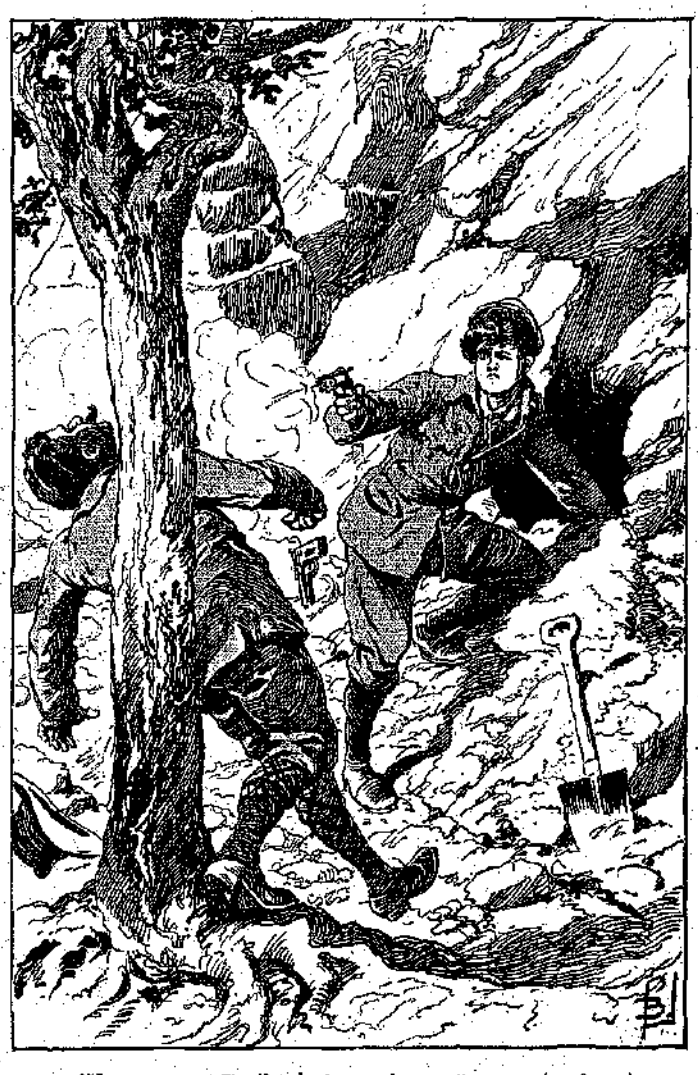

«Ἡ σφαῖρα τοῦ Τζούλη ἐκτύπησε τὸν κακοῦργον κατάστηθα...»
(Σελ. 373, στ. α'),

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου σελ. 368.

— Σύντροφε, σὲ σένα χρωστῶ τὴ ζωή. Γιατὶ ἂν δὲν μοῦ ἔδινες κάτι τάλλο ρεβόλβερ, τώρα θὰ ἤμουν χαμένος.

Μὲ ὀλίγας λέξεις, ὁ σπουδαστὴς διηγήθη τότε εἰς τοὺς στρατιώτας τὰ τοῦ ἀγῶνός του πρὸς τὸν Κατακτητήν.

Ἀλλὰ μόλις ἐτελείωσε τὴν διήγησίν του, ὁ Λαμπέρ, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζε τὸ πτῶμα τοῦ κακούργου, ἔξαφνα εἶπε:

«Ὁ ἑτοιμοθάνατος ἔβγαλεν ἕνα φάκελλον, τὸν ὁποῖον ἔτεινεν εἰς τὸν Τζούλην...» (Σελ. 374, στ. β').

— Προσοχή!.. εἶνε ζωντανὸς ἀκόμη!

Ἀμέσως οἱ στρατιῶται περιεστοίχισαν τὸ ὄθθεν πτῶμα.

Προσεκτικά, μὲ τ' ὅπλον φρονίμως εἰς τὸ χέρι, ὁ Λαμπέρ ἔσκυψεν ἐπάνω του καὶ τὸ ἐγύρισε. Κῦμα αἵματος ἐξώρμησεν ἀπὸ τὸ στόμα τοῦ Κατακτητοῦ, ὁ ὁποῖος ἄνοιξε τὰ βλέφαρα καὶ ἀπεκάλυψε δύο μάτια θελώδη, μαρτυροῦντα, ὅτι ἂν δὲν ἦτο ἤδη νεκρός, ὁ θάνατός του ὅμως ἐπλησίαζε.

Ἀσφαλῶς εἶχεν ἐξοφλήσει καὶ ὁ τρομερὸς ἀρχιλῃστής. Δὲν ἦτο πλέον ἐπίφοβος.

Ἐπειδὴ κατέβαλλε προσπάθειαν διὰ νὰ ὁμιλήσῃ, τὸν ἐπλησίασαν ὅλοι. Καὶ τότε ὁ ἑτοιμοθάνατος κατώρθωσε νὰ εἴπῃ μὲ φωνὴν ἀσθενῆ καὶ διακοπτομένην ἀπὸ λόξυγκα:

— Τζούλη, μ' ἐνίκησες!... Ἀποθνήσκω θῦμα μιᾶς ὡραίας τρέλλας... Κατὰ βάθος δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας θεατρῖνος... Εὕρισκα διασκεδαστικὸ νὰ σὲ βάλω νὰ σκάψῃς γιὰ νὰ μοῦ βγάλῃς ὁ ἴδιος τὸν θησαυρό, ἐνῷ μποροῦσα νὰ τὸν ξεθάψω μόνος μου, ἀφοῦ σ' ἐσκότωνα... Ἐπωφελήθης ἀπ' αὐτὴ τὴν ἀδυναμία μου κ' ἔκαμες καλά. Ἐγώ, παιδί μου, εἶχα βαρεθῆ πιὰ τὴ ζωή. Δὲν ἀρκεῖ νἀλλάξῃ κανεὶς τὰ ὀνόματα τῶν πραγμάτων, γιὰ νἀλλάξουν καὶ τὰ πράγματα τὰ ἴδια... Ὅσο κι' ἂν ἔλεγα πῶς εἶμαι Κατακτητής, δὲν ἤμουν παρὰ ἕνας κλέπτης, λωποδύτης, λῃστής, κ' ἔπρεπε νὰ τελειώσω ὅπως τελειώνω τώρα... Ἄ, εἶνε!.. πάντα καλλίτερα, παρ' ἂν ἐπερνοῦσα ἀπὸ τὸ κακουργιοδικεῖο ἢ τὴ λαιμητόμο...

Ὁ κ. Δίκ ἐσταμάτησε. Ἐφαίνετο, ὅτι δὲν ἠμποροῦσε νὰ ὁμιλήσῃ περισσότερον. Ἔκλεισε τὰ μάτια του δύο-τρεῖς φορὰς καὶ ἔγειρε τὸ κεφάλι του εἰς τὸν ὦμον. Τὸ ἐσήκωσεν ὅμως καὶ πάλιν, μὲ μίαν τελευταίαν προσπάθειαν, κ' ἐταράχισε:

— Παιδιά, ἀφίστε με ἀκόμη, πρὶν πεθάνω, νὰ σᾶς δώσω μιὰ καλὴ συμβουλή: Μὴ μιμηθῆτε τὸν Κατακτητή! Νὰ εἶστε τίμιοι κ' ἐργατικοί. Ἀπ' αὐτὸ τὸ μαρασμένο χῶμα, ποὺ τὸ βάφω ἐγὼ ἀδόξως μὲ τὸ αἷμά μου, σεῖς, μὲ τιμία ἐργασία, μπορεῖτε νὰ κάμετε θαύματα. Ἡ βασιλεία τῶν κλεπτῶν καὶ τῶν κακούργων στὸ Μαρόκον ἐτελείωσε. Θὰ ἔλθουν τώρα οἱ τίμιοι καὶ οἱ καλοί... Τζούλη, ὁ Κατακτητὴς ποὺ τὸν ἐνίκησες, δὲν σὲ μισεῖ. Καὶ γιὰ νὰ σοῦ τὸ ἀποδείξῃ, σὲ κάμνει κληρονόμο του!

Πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν ὅλων, ὁ ἑτοιμοθάνατος ἠμπόρεσε ἀκόμη τὴν δύναμιν νὰ βγάλῃ ἀπὸ τὴν τσέπην του ἕνα πορτοφόλι, καὶ ἀπὸ τὸ πορτοφόλι αὐτὸ ἕνα φάκελλον, τὸν ὁποῖον ἔτεινεν εἰς τὸν Τζούλην:

— Πάρε, τοῦ εἶπε· αὐτὸ τὸ χαρτίζσοῦ δίδει δικαίωμα ἰδιοκτησίας ἐπὶ τοῦ Κατηραμένου Κασαμπᾶ. Ὁ ὑπηρέτης μου ἔχει ὁδηγίας... Ἅμα τοῦ δώσῃς αὐτὸ τὸ γράμμα, θὰ σὲ ἀναγνωρίσῃ γιὰ κύριό του. Κάμε καλὸ 'ς ἐκεῖνο τὸν τόπο ὅπου ἐγὼ δὲν ἔκαμα παρὰ κακό. Χαῖρε!.. Χαίρετε ὅλοι σας!.. Ἐγὼ πη...

Ὁ δυστυχὴς δὲν ἠμπόρεσε νὰ εἴπῃ πιότε ἄλλο. Τὸ σῶμά του ἐξέφυγεν ἀπὸ τὰ χέρια ποὺ τὸ ἐκρατοῦσαν καθισμένον, καὶ τὸ κεφάλι του ἐκτύπησεν εἰς τὸ χῶμα.

Αὐτὴν τὴν φορὰν, ὁ Κατακτητὴς ἦτο νεκρός.

Ὁ Τζούλης, ὁ λοχίας καὶ οἱ στρατιῶται ἐκύτταζαν τὸ πτῶμα σιωπηλοί, συλλογιζόμενοι τἀπρόοπτα λόγια, τὰ ὁποῖα ἐπρόφερεν ἀποθνήσκων ὁ κακοῦργος.

«Ἕνας νέος στέκεται εἰς τὴν πρώραν...» (Σελ. 375, στ. β').

Ὁ σπουδαστὴς παρετήρει μὲ δυσπιστίαν συγχρόνως καὶ μὲ χαρὰν τὸ χαρτί, τὸν ὁποῖον τὸν καθίστα κληρονόμον τοῦ ἀλλοκότου ἐκείνου ἐχθροῦ.

Ἀλλ' ὁ Παρισινὸς δὲν ἀγαποῦσε νὰ συγκινῆται πάρα πολὺ καί, μὲ τὴν ὡς πάντοτε σχεδὸν εἴρωνα φωνήν του, ἀνεκάλεσε τοὺς συντρόφους του ἀπὸ τοὺς ρεμβασμοὺς εἰς τὴν πραγματικότητα, λέγων:

— Ἐ! ποῦ εἶσθε;... Δὲν ἐρχόμαστε λιγάκι κ' εἰς τὸ «τρυφερὸν» ζήτημα;... Μὴν ξεχνᾶτε ὅτι 'ς ἐκείνη τὴν τρύπα ὑπάρχουν δυὸ ἑκατομμύρια καί... χίλια φράγκα γιὰ τὸν καθένα σας. Ἐμπρὸς λοιπόν! Δουλειὰ καὶ γρήγορα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'.

Ο ΑΠΟΠΛΟΥΣ ΤΟΥ «ΜΟΓΑΔΟΡ»

Τὸ «Μογαδὸρ» δὲν περιμένει.

Τὸ «Μογαδὸρ», ἀτμόπλοιον τῆς Γαλλικῆς Ἑταιρείας τῶν Διεπορθμεύσεων, εὑρίσκετο ὑπὸ ἀτμὸν εἰς τὸν λιμένα τῆς Καζαμπλάνκας.

Ἡ ἀναχώρησις αὐτὴ ἑνὸς ἁπλοῦ ἐμπορικοῦ πλοίου προσελάμβανε διαστάσεις σπουδαίου γεγονότος, διότι ἦτο τὸ πρῶτον ποὺ ἀνεχώρει ἀπὸ τὸ Μαρόκον διὰ τὴν Γαλλίαν, μετὰ τὴν ἔναρξιν τῶν ἐχθροπραξιῶν.

Εἰς τὸ μέσον τῶν θωρηκτῶν, τὰ ὁποῖα ἐφαίνοντο ὡς νὰ τὸ προστατεύουν, τὸ ἀτμόπλοιον ἐμαύριζεν ἀπὸ τὸ πλῆθος.

Δὲν ἦσαν μόνον οἱ πολυάριθμοι ἐπιβάται, τοὺς ὁποίους θὰ μετέφερεν εἰς τὴν Γαλλίαν· ἦσαν καὶ ὅλοι οἱ Γαλλοι τῆς Καζαμπλάνκας καὶ τῶν περιχώρων, οἱ ὁποῖοι εἶχον ἔλθῃ διὰ νἀποχαιρετήσουν τοὺς ἐπιστρέφοντας εἰς τὴν πατρίδα φίλους καὶ συγγενεῖς.

Ὁ κύριος Ρισανέλ, ἡ σύζυγός του καὶ ὁ υἱός του ἦσαν μεταξὺ τῶν ἐπιβατῶν. Μεθ' ὅλας τὰς παρακλήσεις τοῦ Λουλού, ὁ ἑκατομμυριοῦχος δὲν συγκατετέθη νἀναβάλῃ τὴν ἀναχώρησίν του, διὰ νὰ ἐπιστρέψῃ ἐν τῷ μεταξὺ καὶ ὁ Τζούλης.

Ἐνθυμεῖσθε, ὅτι ὁ σπουδαστὴς εἶχεν ἀναχωρήσῃ μίαν ἑσπέραν ἀπὸ τὸ στρατόπεδον, χωρὶς νὰ εἰδοποιήσῃ κανένα ἀπολύτως, ἐκτὸς τοῦ στρατηγοῦ. Ἑπομένως ὁ κ. Ρισανὲλ δὲν ἤξευρεν οὔτε ποῦ ἐπῆγεν, οὔτε πότε θὰ ἐπέστρεφεν. Ἄλλως τε ἦτο ἀδύνατον νὰ μὴν ἐπωφεληθῇ τῆς ἀναχωρήσεως τοῦ «Μογαδὸρ», διότι ἡ συγκοινωνία μεταξὺ Καζαμπλάνκας καὶ Μασσαλίας δὲν εἶχεν ἀποκατασταθῆ κανονικὴ καὶ ἦτο ἄδηλον πότε θὰ ἐνεχώρει δεύτερον πλοῖον.

Ὁ κ. Ρισανὲλ ἐκοπίασε πολὺ διὰ νὰ πείσῃ τὴν υἱόν του, ὅτι ἦτον ἀπολύτως ἀναγκαῖον νἀναχωρήσουν ἄνευ ἀναβολῆς. Ὁ Λουλοὺ δὲν ἐννοοῦσε νὰ φύγῃ ἀπὸ τὸ Μαρόκον χωρὶς τὸν Τζούλην. Καὶ ἦτο ἀπαραιτήτητος ὁ δυστυχὴς μικρὸς διὰ τὴν ἀκατανόητον ἐκείνην ἐξαφάνισιν τοῦ συντρόφου του.

Ὁ στρατηγός, πιστὸς εἰς τὴν ὑπόσχεσιν ποὺ ἔδωσεν εἰς τὸν νεαρὸν Παρισινόν, δὲν εἶχεν ἀποκαλύψῃ εἰς κανένα τὸ μυστικόν του. Ὅταν λοιπόν, μετὰ δεκαπέντε ἡμέρας, ὁ κύριος Ρισανὲλ δὲν εἶδε νὰ ἐπιστρέψῃ ὁ φίλος τοῦ υἱοῦ του, ἀπεφάσισε νἀναχωρήσῃ καὶ χωρὶς αὐτόν.

Ἡ ὑγεία του, κλονισθεῖσα ἀπὸ τοὺς κόπους καὶ τὰς συγκινήσεις, δὲν τῷ ἐπέτρεπε νἀναβάλῃ περισσότερον τὴν ἐπιστροφήν του εἰς τὴν Γαλλίαν.

Ὁ Λουλοὺ ὑπεχρεώθη νὰ ὑποκύψῃ εἰς τὴν ἀνωτέραν αὐτὴν βίαν, ἐλυπεῖτο ὅμως φοβερὰ ποὺ ἐγκατέλειπεν οὕτω τὸν φίλον του, τὸν σύντροφόν του εἰς τὰς δυστυχίας, ἐκεῖνον, ὁ ὁποῖος τοσάκις ἔγεινε σωτήρ του.

Ὁ κ. Ρισανὲλ εἶχεν ἀφίσῃ χρήματα εἰς τὸ Προξενεῖον διὰ νἀναζητήσουν τὸν Τζούλην καὶ νὰ τῷ τὰ δώσουν ἅμα θὰ τὸν εὕρισκαν. Ὁ στρατηγὸς ὑπεσχέθη ἐπίσης νὰ προστατεύσῃ τὸν σπουδαστὴν καὶ νὰ τὸν ἐξαποστείλῃ εἰς τὴν Γαλλίαν διὰ πρώτης εὐκαιρίας.

Αὐτὸς εἶνε!

Ἀλλὰ μὲ ὅλας αὐτὰς τὰς ὑποσχέσεις καὶ τὰς συστάσεις, ὁ υἱὸς τοῦ κ. Ρισανὲλ ἦτο μελαγχολικώτατος τὴν πρωΐαν τοῦ ἀπόπλου τοῦ «Μογαδὸρ».

Στηριζόμενος διὰ τῶν ἀγκώνων εἰς τὸ ἀρβάκτον τοῦ καταστρώματος, προσήλωνε τὰ μάτια του εἰς τὴν πόλιν ἐκείνην, τὴν ὁποίαν ἔμελλε νὰ ἐγκαταλείψῃ, μὴ συλλογιζόμενος ἄλλο παρὰ τὰς εὐτυχεῖς ἢ δυστυχεῖς στιγμάς, τὰς ὁποίας εἶχε διέλθῃ μὲ τὸν καλόν του φίλον.

Δὲν ἤθελε νὰ βλέπῃ οὔτε τὴν χαρακτηριστικὴν ἐκείνην κίνησιν, ἡ ὁποία βασιλεύει ἐπὶ τοῦ πλοίου τὴν στιγμὴν τοῦ ἀπόπλου: τοὺς ἐπιβάτας οἱ ὁποῖοι κάμνουν τοὺς ἀποχαιρετισμούς των, τοὺς συγγενεῖς καὶ φίλους, οἱ ὁποῖοι περιμένουν τὸν τελευταῖον κώδωνα διὰ νὰ φύγουν, τοὺς ναύτας οἱ ὁποῖοι ἐκτελοῦν βιαστικὰ τοὺς τελευταίους χειρισμοὺς καὶ τοὺς ἀξιωματικούς, οἱ ὁποῖοι περιμένουν ἐπὶ τῆς γεφύρας τὴν κατάλληλον στιγμήν, διὰ νὰ διαβιβάσουν εἰς τὴν μηχανὴν τὴν διαταγὴν τῆς ἐκκινήσεως.

Τὸ κατάστρωμα τοῦ πλοίου ἐκενώθη τέλος ἀπὸ ὅλους τοὺς ξένους. Δὲν μένουν πλέον, παρὰ ὅσοι θὰ ταξειδεύσουν. Ὁ κ. Ρισανὲλ κάθηται εἰς μίαν πολυθρόνην, εἰς τὴν πρύμνην, πλησίον τῆς συζύγου του, ἡ ὁποία, ὡς νὰ μὴ τῆς συνέβη τίποτε ἀπολύτως, εἶχεν ἀναλάβῃ τὸ *κροσέ* της, τὸ ὁποῖον κατώρθωσεν, ἄγνωστον πῶς, νὰ περισώσῃ μεθ' ὅλας ἐκείνας τὰς περιπετείας.

Ἡ σφυρίκτρα τοῦ πλοίου ἀφίνει τὴν θλιβερὰν καὶ χαροποιὰν συγχρόνως φωνήν της, — κατὰ τὰς περιστάσεις ποῦ ἀκούεται, θλιβερὰ ὅταν ἀγγέλλῃ τὸν χωρισμόν, χαροποιὰ ὅταν προάγγῃ καμμίαν ἐλπίδα... Οἱ ναῦται τραβοῦν τὰς ἀλύσεις, αἱ ὁποῖαι ὑψώνουν τὰς κλίμακας, διακόπτοντες οὕτω πᾶσαν συγκοινωνίαν τοῦ πλοίου μὲ τὴν ξηράν.

Αἱ λέμβοι, αἱ ὁποῖοι περιστοιχίζουν τὸ μέγα σκάφος, ἀπομακρύνονται, διὰ νὰ τὸ ἀφίσουν νὰ κινηθῇ καὶ νὰ στρέψῃ τὴν πρῷραν του πρὸς τὴν ἔξοδον τοῦ λιμένος.

Τὴν στιγμήν, κατὰ τὴν ὁποίαν ἐκυπτέν εἰς τὸν ἀκουστικὸν σωλῆνα διὰ νὰ διατάξῃ τὸν μηχανικόν: «Ἐμπρός! στιγά!» — τὴν στιγμὴν αὐτὴν ἀκριβῶς, μία λέμβος, μὲ δύο κωπηλάτας, ἐφάνη διευθυνομένη πρὸς τὸν «Μογαδὸρ».

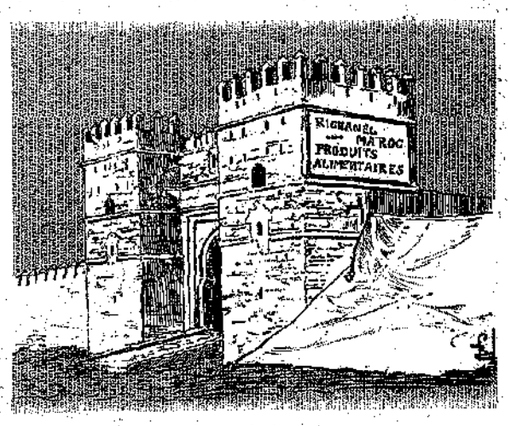

«Θέλω νὰ διαβάζεται εἰς ὅλους τοὺς τοίχους...» (Σελ. 376, στ. γ').

Ἕνας νέος στέκεται ὄρθιος εἰς τὴν πρῷραν καὶ σείει ἐν ἄσπρον μαντῆλι, κράζων μὲ ὅλην του τὴν δύναμιν:

— Σταθῆτε!.. Περιμένετέ με!

Τὸν νέον αὐτόν, ὁ Λουλοὺ τὸν ἀνεγνώρισεν ἀμέσως: Εἶνε ὁ Τζούλης!

Ὁ μικρὸς ἐκβάλλει κραυγὴν χαρᾶς καὶ τρέχει εἰς τὸν πατέρα του, νὰ τῷ ἀναγγείλῃ τὴν εἴδησιν.

— Ὁ Τζούλης; φωνάζων ὁ παράλυτος· ποῦ εἶνε; Ἀδύνατον!.. Τί χαρά! Πρέπει νὰ τὸ ποῦμε τοῦ πλοιάρχου... Τρέξε γρήγορα στὴ γέφυρα!.. Παρακάλεσέ τον νὰ σταθῇ... Πληρώνω ὅσα-ὅσα!

Ὁ Λουλοὺ τρέχει τότε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πλοίαρχον. Αὐτὸς δέ, ἐπιθυμῶν νὰ φανῇ εὐάρεστος εἰς τὸν πλούσιον ἐπιβάτην, τοῦ ὁποίου γνωρίζει τὴν ἱστορίαν, κτυπᾷ τὸ ἠλεκτρικὸν κουδούνι καὶ διατάσσει διὰ τοῦ ἀκουστικοῦ:

— Ὀπίσω!.. στόπ!

Ἦτο καιρός. Ἡ ἕλιξ εἶχεν ἀρχίσῃ νὰ συγκυκᾷ τὸ περὶ τὴν πρύμνην νερὸν καὶ τὸ πλοῖον ἐκινεῖτο ἤδη βραδέως, ἀφίνον ὀπίσω του τὴν μικρὰν λέμβον, ἐπὶ τῆς ὁποίας ὁ Τζούλης ἐξηκολούθει νὰ κραυγάζῃ, σείων τὸ μαντῆλί του ἀπεγνωσμένως.

Μετ' ὀλίγας στιγμάς, ὁ νεαρὸς Παρισινὸς ἀνήρχετο εἰς τὸ ἀτμόπλοιον διὰ σχοινίνης κλίμακος, τὴν ὁποίαν εἶχαν ρίψῃ δι' αὐτόν.

Τρελλὸς ἀπὸ τὴν χαράν του, ὁ Λουλοὺ ρίπτεται εἰς τὰς ἀγκάλας τοῦ φίλου του.

— Ἤλθες ἐπιτέλους, Τζούλη! φωνάζει. Νἄξερες πόσο ἤμουν δυστυχὴς ποῦ θἄφευγα χωρὶς ἐσένα!..

Ὁ σπουδαστής, ἀφοῦ ἐφίλησε τὸν μικρὸν τοῦ φίλον μὲ διάχυσιν, ἔσχισε τὸν κύκλον τῶν περιέργων, οἱ ὁποῖοι εἶχον μαζευθῆ, διὰ νὰ ἰδοῦν ποῖος ἦτο ὁ καθυστερήσας αὐτὸς ἐπιβάτης, χάριν τοῦ ὁποίου ἐσταμάτησε τὸ ἀτμόπλοιον, — καὶ ἠρώτησε:

— Ποῦ εἶνε ὁ κύριος Ρισανέλ;

— Ἐκεῖ-πέρα... σὲ περιμένει.

Ὁ μικρὸς ὡδήγησε τὸν σπουδαστὴν εἰς τὴν πολυθρόνην τοῦ πατέρα του, καί, πρὶν προφθάσῃ ὁ ἑκατομμυριοῦχος νὰ ἐκδηλώσῃ τὴν χαράν του διὰ τὴν ἐπάνοδον τοῦ νέου, αὐτὸς ἤρχισε νὰ τῷ λέγῃ μὲ τὴν σαρκαστικὴν φωνὴν καὶ τὸ τσαχπίνικον ὕφος τοῦ Παρισινοῦ:

— Ἔτσι λοιπὸν φεύγετε σεῖς, χωρὶς νὰ πάρετε τὰ ἑκατομμύριά σας; Ἐν τούτοις σᾶς εἶχα ὑποσχεθῆ ὅτι θὰ ἐπήγαινα νὰ σᾶς τὰ φέρω. Καὶ νά τα! Δὲν λείπουν παρὰ δέκα χιλιάδες φράγκα, τὰ ὁποῖα ἐμοίρασα στοὺς γενναίους στρατιώτας, ποὺ μ' ἐβοήθησαν νἀναλάβω τὴν κατάθεσί μου ἀπὸ τὴν Τράπεζαν τοῦ Χειμάρρου.

Καὶ συγχρόνως ὁ Τζούλης ἀπέθεσεν εἰς τὰ γόνατα τοῦ κ. Ρισανὲλ ἕνα δέμα, ποῦ ἐκρατοῦσε τυλιγμένον εἰς ἕνα κομμάτι πανί, λερωμένον ἀπὸ τὰ χώματα καὶ τὴν ὑγρασίαν.

— Μὲ συγχωρῆτε, ἐπρόσθεσε, ποῦ σᾶς τὰ ἐπιστρέφω σὲ τέτοια χάλια· ἄλλα δὲν εἶχα καιρὸν νἀλλάξω τὸ περικάλυμμα!

Ἡ τελευταία λέξις τοῦ Τζούλη.

Ὁ παραλυτικὸς ἐκύτταζεν ἀλληλοδιαδόχως τὸ δέμα καὶ τὸν σπουδαστήν... Δὲν ἠμποροῦσε νὰ πιστεύσῃ τὸ νέον αὐτὸ κατόρθωμα τοῦ Τζούλη!

Καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ κυρία Ρισανὲλ ἠδύνατο νὰ διακόψῃ μίαν στιγμὴν τὸ πλέξιμό της, διὰ νὰ ἐρωτήσῃ:

— Ὥστε, Τζούλη, ἐρρίψοκινδύνευσες πάλι τὴ ζωή σου, διὰ νὰ μᾶς γλυτώσῃς αὐτὰ τὰ χρήματα;

— Μάλιστα, κυρία, ἀπεκρίθη ὁ νέος· καὶ δὲν τὸ μετανοῶ καθόλου, γιατὶ μ' αὐτὸ μπόρεσα νὰ κανονίσω ὅλους τοὺς μικροὺς λογαριασμοὺς ποὺ θἄφηνα ἐκπρεμεῖς, φεύγων ἀπὸ τὸ Μαρόκον.

Κατόπιν, στραφεὶς πρὸς τὸν Λουλοῦ, ὁ ὁποῖος ἐκύτταζεν ὅλονέν τὸν φίλον του μὲ θαυμασμόν, τῷ εἶπε :

— Λουλοῦ, ὁ Μαρκήσιος πάει δουλειά του !

— Ἕνας παλιάνθρωπος λιγώτερο !

— Ναί, τὸν ἐσκότωσα μὲ τὸ χέρι μου. Τὸ ἴδιο καὶ τὸν Κατακτητή.

— Ἀλήθεια ;

Αἱ ἀπίθανοι, αἱ ἀπίστευτοι αὐταὶ εἰδήσεις ἔπεσαν ἐπὶ τῶν ἀκροατῶν ὡς κεραυνοί. Ἀλλὰ πῶς ἠμποροῦσαν ἀκόμη νὰ μφιβάλλουν, ἀφοῦ ὡς ἀψευδὲς τεκμήριον, ὁ Τζούλης ἔφερε δύο ὁλόκληρα ἑκατομμύρια ;

Ἀφοῦ παρῆλθε κάπως ἡ μεγάλη ἔκπληξις, ἡ πραξενηθεῖσα ἐκ τῆς θεατρικῆς κάπως ἐμφανίσεως τοῦ Τζούλη, ἐκάθησαν ὅλοι καὶ συνωμίλησαν ἡσυχώτερα.

Τὸ πλοῖον εἶχεν ἐξέλθῃ ἐν τῷ μεταξὺ ἀπὸ τὸν λιμένα τῆς Καζαμπλάνκας καὶ ἔσχιζε τώρα γοργὸν τὰ κυανᾶ καὶ γαλήνια νερὰ τοῦ ἀνοικτοῦ πελάγους.

Ὁ σπουδαστὴς διηγήθη ἐκτενῶς τὰ κατὰ τὴν τελευταίαν του ἐπιχείρησιν. Καὶ ὅλοι ἔφριξαν, ἀκούσαντες τὰς λεπτομερείας τῆς πάλης του πρὸς τὸν Κατακτητὴν καὶ τὸν θάνατον τοῦ διασήμου ἀρχιλῃστοῦ.

—Ὦ, Τζούλη ! ἔλεγεν ὁ Λουλοῦ μὲ δακρυσμένα μάτια· τί ἥρως ποῦ εἶσαι !

Ὁ κ. Ρισανὲλ ὅμως ἔκρινε περιττὸν νὰ ἐκχυθῇ εἰς λόγους θαυμασμοῦ· καὶ ἁρπάζων τὰ χαρτονομίσματα καὶ τοὺς τίτλους ποῦ τῷ εἶχε παραδώσῃ πρὸ ὀλίγου ὁ σπουδαστής, τῷ ἔτεινε τὸ δέμα λέγων :

— Πάρ' τα, παιδί μου !.. Εἶνε μιὰ περιουσία ποῦ σοῦ ἀξίζει, ἀφοῦ σὲ σένα χρεωστῶ τὴ ζωή τοῦ Λουλοῦ μου !

Ἀλλὰ πρὸς μεγάλην ἔκπληξιν τῶν ἐπιβατῶν, οἱ ὁποῖοι παρευρίσκοντο εἰς αὐτὴν τὴν σκηνήν, ὁ νεαρὸς Παρισινὸς δὲν ἠθέλησε νὰ δεχθῇ τὰ δύο ἑκατομμύρια ποῦ τοῦ ἐχάριζεν ὁ ζάπλουτος προστάτης.

— Εὐχαριστῶ, κύριε Ρισανέλ, εἶπε, διὰ τὴν γεναιοδωρίαν σας, ἀλλὰ δὲν μοῦ χρειάζονται τὰ χρήματά σας. Εἶμαι κ' ἐγὼ πλούσιος...Δὲν σᾶς εἶπα, ὅτι ἐκληρονόμησα τὸν Κατακτητήν ; Μοῦ ἄφησε ὄχι μόνον γαίας νὰ καλλιεργήσω, ἀλλὰ καὶ μίαν ἀποστολὴν νὰ ἐκπληρώσω. Ὀφείλω νὰ κάμω νὰ λησμονηθῇ εἰς τὸ Μαρόκον τὸ ὄνομα τοῦ Γάλλου κλέπτου καὶ λῃστοῦ. Ὀφείλω, εἰς τὴν θέσιν τοῦ Κατηραμένου Κασμπᾶ, νὰ ἱδρύσω ἐγὼ ἕνα σταθμὸν ἐντίμου, χρηστῆς ἐργασίας. Ὀφείλω, μὲ ἄλλους λόγους, νὰ γείνω ἄποικος ἐδῶ, ἕνας ἀπὸ τοὺς Γάλλους ἀποίκους τῆς αὔριον, οἱ ὁποῖοι, κατόπιν τῶν νικηφόρων στρατευμάτων μας, θὰ εἰσέλθουν εἰς τὸ Μαρόκον, φέροντες τὴν εὐημερίαν καὶ τὸν πολιτισμόν. Καὶ διὰ νὰ τὸ κάμω αὐτό, κύριε, δὲν πρέπει νὰ εἶμαι πολὺ πλούσιος.

Μὲ σοβαρότητα ἀνωτέραν τῆς ἡλικίας του, ἤκουσεν ὁ Λουλοῦ τὰς ὡραίας αὐτὰς δηλώσεις τοῦ φίλου του.

— Ὦ, ναί ! προσέθεσε καὶ αὐτός· δὲν πρέπει νὰ εἶνε κανεὶς πάρα πολὺ πλούσιος, μπαμπᾶ, ἀλλὰ δυνατός, μορφωμένος, ἱκανός. Τελος πάντων, πρέπει νὰ εἶνε σὰν τὸν Τζούλη !.. Γι' αὐτὸ θὰ σὲ παρακαλέσω, νὰ μάθῃς ἀργότερα νὰ ἐπιστρέψω καὶ νὰ ἐργασθῶ μαζί του. Θέλω νὰ γίνω κ' ἐγὼ ἄποικος. Δὲν θέλω νὰ εἶμαι μονάχα γιὸς τοῦ μπαμπᾶ μου, τοῦ ἑκατομμυριούχου !..

Μόλις ὁ μικρὸς ἐπρόφερεν αὐτὰς τὰς λέξεις, ἡ μητέρα του τὸν ἄρπαξεν ἀπὸ τὸ χέρι καὶ τὸν ἔσφιγξε εἰς τὴν ἀγκαλιά της, λέγουσα :

—Μπράβο, παιδί μου! ὡραῖα τὰ εἶπες !..

Τώξερα κ' ἐγώ, ὅτι τὰ πλούτη μόνον δὲν κάμνουν τὴν εὐτυχίαν !

Ἦλθε τέλος ἡ ὥρα νὰ ὁμιλήσῃ καὶ ὁ κ. Ρισανέλ. Καὶ πρὸς κερύφωσιν τῆς γενικῆς ἐκπλήξεως, ἠκούσθη λέγων :

— Λοιπόν, σύμφωνοι ! Ἀφοῦ ὅλοι θέλετε νὰ γυρίσετε πίσω, θὰ γυρίσω κ' ἐγώ· καὶ σᾶς ὑπόσχομαι ὅτι 'ς ἕνα χρόνο, εἰς ὅλους τοὺς τοίχους ὅλων τῶν Κασμπᾶ καὶ ὅλων τῶν πύργων τοῦ Φέζ, τῆς ἁγίας πόλεως, θὰ διαβάζεται : «Richanel, Maroc ! — produits alimentaires !»

Καὶ γνωρίζομεν, ὅτι ὁ κ. Ρισανὲλ ἦτο ἄνθρωπος, ὁ ὁποῖος ὅ,τι ἔλεγε, τὸ ἔκαμνε.

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΛΟΥΛΟΥ ΕΙΣ ΤΟ ΜΑΡΟΚΟΝ»

ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ

ΑΣΤΥΝΟΜΙΚΟΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ

(Συνέχεια· ἴδε σελ. 365)

Πλησιάζει, ὁρμᾷ εἰς τὸ κρεββάτι, σκύπτει ἐπάνω της καὶ ἁπλώνει τὸ χέρι . . . .

Ἀλλά, συγχρόνως, τὸ φανάρι τοῦ πίπτει καὶ σβύνεται. Το δωμάτιον βυθίζεται εἰς τὸ σκότος. Καὶ ὁ Πλὸκ κραυγάζει :

— Βοήθεια ! ἐδῶ !

Ὁ Γατομύτης ὁρμᾷ... Ἀλλὰ καὶ αὐτὸς φωνάζει σὰν τρελλός :

— Βοήθεια !.. Λαίλαπα, βοήθεια !

Ὁ Λαΐλαψ ὅμως δὲν βλέπει τίποτε στὰ σκοτεινά. Προχωρεῖ εἰς τὴν τύχην, μὲ τὰ χέρια ἁπλωμένα ἐμπρός, τὰ δὲ χέρια αὐτὰ συναντοῦν μετ' ὀλίγον τὸ χάλκινον κάγγελον τοῦ κρεββατιοῦ, τὸ ὁποῖον δὲν εἰμποροῦν πλέον νὰ φύσουν...

Τώρα φωνάζει καὶ ὁ Λαΐλαψ μαζὶ μὲ τοὺς συντρόφους του :

— Βοήθεια ! Βοήθεια !..

Ὁ Πλὸκ συστρέφεται ἀπὸ τοὺς πόνους· τὸ ἴδιο καὶ ὁ Γατομύτης.

Τὰ γυμνὰ πόδια τοῦ Λαίλαπος χυροπηδοῦν εἰς τὸ πάτωμα, ἐνῷ τὰ τοῦ Πλὸκ καὶ τοῦ Γατομύτη φαίνονται σὰν καρφωμένα,

Οἱ πόνοι των πρέπει νὰ εἶνε ἀνυπόφοροι, διότι καὶ οἱ τρεῖς, ἀφίνοντες κατὰ μέρος κάθε φρόνησιν, κάθε προφύλαξιν, δὲν παύουν νὰ ξεφωνίζουν, καλοῦντες εἰς βοήθειαν.

Ἔξαφνα ἕνα ζωηρὸν φῶς τοὺς φωτίζει.

Ὁ Ἐρβελίν, ὁλομόναχος, εἰσέρχεται μὲ τὸ ρεβόλβερ εἰς τὸ χέρι.

Ὁ πόνος, φαίνεται, κάμνει τὸν Πλὸκ δειλόν. Καὶ μόλις βλέπει τὸν ἐχθρόν του, τοῦ φωνάζει ἱκετευτικῶς :

— Ἐρβελίν !.. βοήθεια !..

Τὸ θέαμα τῶν τριῶν κακούργων, ποῦ ἐσφάδαζαν ἀπὸ τοὺς πόνους, πιασμένοι ὅλοι ἐκεῖ, ὡς εἰς ποντικοπαγίδα συστήματος ἀγνώστου, προκαλεῖ ἀκράτητον τὴν ἱλαρότητα τοῦ Ἐρβελίν, ὁ ὁποῖος γελῶν δυνατά, τοὺς φωνάζει :

—Ἔ, ἔ ! αὐτὴ τὴ φορά, φιλαράκοι μου, μοῦ φαίνεται πῶς τὴν πάθατε!

Ἀλλ' ἀπέφευγε νὰ τοὺς πλησιάσῃ πολύ.

— Ἔλεος ! ἔλεος ! σκότωσέ μας τελείωσέ μας, ἀλλὰ μὴ παρατείνῃς αὐτὸ τὸ μαρτύριον !

Ὁ ἀστυνομικὸς δὲν ἀπεκρίθη. Εἰς τὸ βάθος τοῦ δωματίου ἐξεκρέμασε τὸ τηλέφωνον.

— Ἐμπρός !.. ἐμπρός !.. Διεύθυνσις Ἀστυνομίας ;.. Ἀ ! σεῖς εἶσθε, κύριε Διευθυντά ;.. Ἀ, ἄ ! καὶ ὁ κύριος Ἀρχηγὸς εἶν' ἐκεῖ ;... Λοιπόν, ἐτελείωσε. Ἐπιάστηκαν καὶ οἱ τρεῖς !.. Ἐλᾶτε γρήγορα, μὲ καμμιὰ δεκαριὰ ἀστυφύλακες, διὰ κάθε ἐνδεχόμενον... Μὴ φοβᾶσθε !... τὰ θηρία θὰ γίνουν τώρα ἀρνάκια !..

Ὁ Ἐρβελὶν ἐστράφη τότε πρὸς τὸν Πλὸκ καὶ τοὺς συντρόφους του :

— Μὲ τρία αὐτοκίνητα, τοὺς εἶπεν, ἡ Ἀστυνομία θὰ εἶνε ἐδῶ σὲ μισὴ ὥρα. Κάμετε ὑπομονή !

— Βοήθεια ! ἐφώναξαν οἱ κακοῦργοι, μὲ φωνὴν ποῦ δὲν εἶχε πλέον τίποτε τὸ ἀνθρώπινον.

Μετὰ τρία τέταρτα τῆς ὥρας, τρία τέταρτα μαρτυρίου διὰ τοὺς κακούργους, ὁ κ. Κράμπ καὶ ὁ κ. Λαρὸζ κατέφθασαν συγκεκινημένοι. Τρία αὐτοκίνητα, μαζί των, εἶχαν φέρει δώδεκα ἀστυφύλακας ἐκ τῶν ἀθλητικωτέρων.

— Μὲ προσοχή, κύριε Διευθυντά ! εἶπεν ὁ Ἐρβελίν. Μὴ πλησιάσετε πολύ... φθάνει ! σταθῆτ' ἐκεῖ !

—Ἄ, ἄ ! ἀνέκραξεν ὁ κ. Λαρόζ, τώρα ἐννοῶ τὴν ποντικοπαγίδα σου !

— Καθὼς βλέπετε, ἀπεκρίθη ὁ Ἐρβελίν, εἶνε ἁπλουστάτη. Σ' αὐτὸ τὸν τοῖχο, στὸ κεφάλι τοῦ κρεββατιοῦ, ἔχω ὁλόκληρη ἠλεκτρικὴ ἐγκατάστασι, ἡ ὁποία συνδέεται μὲ τὸν μετάλλινον λαιμὸν αὐτῆς τῆς κερένιας κούκλας, ποῦ ἀναπαριστᾷ τόσον πιστῶς τὰ χαρακτηριστικὰ τῆς δεσποινίδος Ντερίν. Μόλις οἱ δύο ἀπὸ τοὺς κακούργους ἔκαμαν νὰ ἐγγίσουν τὸν μετάλλινον λαιμόν, ἀποτέλεσμα τοῦ ἰσχυροῦ ρεύματος ἦτο νὰ συγκρατήσῃ τὰ χέριά των καὶ νὰ τὰ κολλήσῃ ἐκεῖ—πάνω. Βλέπετε ; Τὰ κινοῦν, ἀλλὰ δὲν μποροῦν νὰ τὰ ξεκολλήσουν. Οἱ ἠλεκτρικοὶ κλονισμοὶ τοὺς ὁποίους ὑφίστανται, εἶνε πράγματι ἀλγεινότατοι. Τὸ χάλκινον κρεββάτι ὅπου ἔχει κολλήσῃ ὁ τρίτος τῆς παρέας, ὁ Λαΐλαψ, εἶνε ἐπίσης ἠλεκρισμένον.

«Οἱ κακοῦργοι, δεμένοι...» (Σελ. 377, στ. β').

— Παραδιδόμεθα ! ἔλεος ! ἱκέτευεν ἡ τριάς.

— Ἴδου, κ. Διευθυντά, τί θὰ γίνῃ τώρα, ἐξηκολούθησεν ἀτάραχος ὁ Ἐρβελίν. Οἱ ἀστυφύλακες θὰ 'μποῦν μὲ τὰ ρεβόλβερ στὸ χέρι καὶ ἐγὼ θὰ διακόψω τὸ ρεῦμα, μὲ τὸν διακόπτη ποῦ ἔχω τοποθετήσῃ ἐκεῖ στὸ πλάϊ. Ἔτσι τὸ μαρτύριον τῶν τριῶν κακούργων θὰ παύσῃ... Βλέπετε, κύριε Διευθυντά, τὴν ὡραία πεταλούδα ποῦ ἔχει κεντημένη στὸ χέρι του ὁ Πλόκ ;

Οὕτως ἔγεινεν. Οἱ τρεῖς κακοῦργοι, συντετριμμένοι ἀπὸ τὸ μαρτύριον, δὲν ἐπεχείρησαν κἂν νὰ μουρμουρίσουν. Δὲν εἶχαν πλέον δυνάμεις.

Τὰ χαράγματα. δεμένοι, ὡδηγήθησαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν.

Τὸ ἴδιον πρωὶ αἱ ἐφημερίδες ἀνήγγειλαν τὴν μεγάλην εἴδησιν διὰ τῶν ἑξῆς :

«Ἐπιτέλους ! τὸ Παρίσι θὰ ἀναπνεύσῃ ! Ἀπόψε, οἱ τρεῖς ὑπόλειπόμενοι κακοῦργοι τῆς φοβερᾶς συμμορίας, ὁ ἀρχηγὸς Πλόκ, ὁ Γατομύτης καὶ ὁ Λαΐλαψ, συνελήφθησαν τοῦ ὑπὸ νεαροῦ ἀστυνομικοῦ ἐπιθεωρητοῦ Ἐρβελίν, τοῦ ὁποίου ἡ τόλμη, ἡ γενναιότης, ἡ ψυχραιμία καὶ ἡ εὐφυία ἐτερμάτισαν τὸν ἐφιάλτην τῶν τιμίων ἀνθρώπων.

«Ἀγγέλλεται, ὅτι ὁ κ. Λαρὸζ ἐπροβίβασε τὸν Ἐρβελὶν εἰς Γενικὸν Ἐπιθεωρητὴν τῆς Δημοσίας Ἀσφαλείας καὶ τὸν ἐπρότεινεν εἰς τὸ Ὑπουργεῖον τῶν Ἐσωτερικῶν διὰ τὸ χρυσοῦν μετάλλιον. Ἡ ἀνταμοιβὴ αὐτὴ τῷ ἀξίζει καὶ ὅλον τὸ Παρίσι θὰ τὸν συγχαρῇ.»

[Κατὰ τὸ Γαλλικὸν τοῦ Raphael Lighione]

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ «ΕΡΒΕΛΙΝ ΚΑΤΑ ΠΛΟΚ»

ΝΕΑ ΚΑΙ ΠΕΡΙΕΡΓΑ ΑΠΟ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟΝ

Ἕνας ἀθλητής

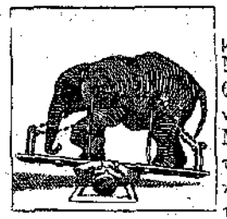

Ὁ Ἰνδὸς Ραμᾶς - Μούρτης - Ναΐδὲς εἶναι ἀθλητὴς πρωτοφανοῦς δυνάμεως. Μὲ τὴν μεγαλειτέραν εὐκολίαν σηκώνει ἐπάνω του τὸ βάρος ὁλοκλήρου ἐλέφαντος, ὅπως τὸν βλέπετε εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα. Καὶ καμμία ἀπάτη ! Ὁ ἐλέφας εἶνε ζωντανός, ἀληθινός, καὶ ὅλον του τὸ βάρος πίπτει ἐπὶ τοῦ σώματος τοῦ Ραμᾶ.

Εὐφυὴς Ρεκλάμα

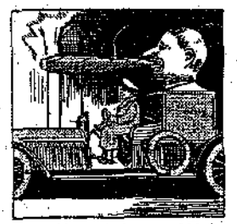

Ἕνας μεγάλος καπνοπώλης τοῦ Λὸς Ἄντζελος (Καλλιφορνία) ἔχει ἐν αὐτοκίνητον, διὰ τοῦ ὁποίου διανέμει τὰ σιγάρα του εἰς τοὺς πελάτας. Ἐπὶ τοῦ αὐτοκινήτου τούτου ὑπάρχει ἕνας ψεύτικος καπνιστής, ὁ ὁποῖος κρατεῖ εἰς τὸ στόμα ἕνα γιγαντιαῖον ποῦρον. Δι' εἰδικοῦ μηχανισμοῦ, κρυμμένου εἰς τὸ κιβώτιον ἐπὶ τοῦ ὁποίου εὑρίσκεται, ὁ καπνιστὴς οὗτος ἐξακοντίζει τολύπας καπνοῦ εὐώδους, ἐνῷ τὸ αὐτοκίνητον τρέχει..

Ὡραῖον χέρι

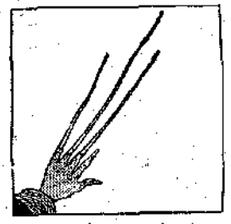

Εἰς τὴν ἀπέναντι εἰκόνα βλέπετε τὸ χέρι ἑνὸς περιφήμου Κινέζουιερέως, ὁ ὁποῖος ἐπὶ εἰκοσιπέντε ἔτη δὲν ἔκοψε τὰ νύχια του. Δυστυχῶς, τὰ μακρυὰ νύχια τοῦ ἀντίχειρος καὶ τοῦ δείκτου τοῦ ἔσπασαν μίαν ἡμέραν ἐξ ἀπροσεξίας, καὶ τόσον ἐλυπήθη ὁ ἄνθρωπος, ὥστε ἀρρώστησε βαρειά.

Ἑβδομαδιαῖοι Διαγωνισμοί

α'.) Παίγνιον

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Δαφνοστεφοῦς Βασιλέως

ΝΗ	Α	ΟΝ	ΠΤΥ	ΡΙ
ΡΟ	ΣΚΑ	ΟΝ	ΤΙ	ΠΟ
ΡΙ	ΣΤΠ	ΤΡΟΝ	Α	ΠΑ

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταί, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν τὰ ὀνόματα τεσσάρων γεωργικῶν ἐργαλείων.

γ'.) Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πρωγκιπίσσης τῶν Δολλαρίων

C' est la liberté c' est la servitude la vie la mort.

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ λέξεις αὗται ὥστε νὰ ποτελεσθῇ ἓν ρητόν.

Λύσεις τοῦ 50ου φύλλου

α') Τὰ δεκανίκια τοῦ ἀναπήρου σχηματίζονται ἀπὸ τὰς γραμμὰς τοῦ ἐδάφους ἔμπροσθεν τῆς σειρᾶς τῶν οἰκιῶν. — β'.) Μάγχη, Τυρρηνική, Ἀδριατική, Μεσόγειος. — γ'.) La lettre A.

ΤΟ ΠΡΟΝΟΜΙΟΝ ΠΑΡΑΤΕΙΝΕΤΑΙ

Ἐπειδὴ πολλοὶ ἀπὸ τοὺς συνδρομητάς μας τοῦ ἐξωτερικοῦ, ἀποκλεισμένοι ἕνεκα τοῦ πολέμου, δὲν ἠμπόρεσαν ν' ἀνανεώσουν τὴν συνδρομήν των ἐντὸς τῆς προθεσμίας, τὸ προνόμιον τῆς ἐκπτώσεως τῶν τόμων παρατείνεται χάριν αὐτῶν μέχρι τῆς 15ης Ἰανουαρίου 1915 Ὅλοι οἱ μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης ἐγγραφόμενοι, ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἠμποροῦν ν' ἀγοράσουν τοὺς τόμους τῶν ἐτῶν 1899—1905 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 7,) ἕκαστον ἀντὶ δραχμῶν 4 μόνον, (χρυσόδετον 7), καὶ τοὺς τόμους τῶν 1906—1914 (τιμωμένους ἀντὶ δρ. 8) μόνον ἀντὶ δραχμῶν 4,50. (χρυσόδετ. 7,50).

Αἱ ἄνω τιμαὶ εἶνε διὰ τοὺς παραλαμβάνοντας τοὺς τόμους ἐκ τοῦ Γραφείου μας. Οἱ παραγγέλλοντες νὰ σταλοῦν ταχυδρομικῶς πρέπει νὰ προσθέτουν διὰ ταχυδρομικὰ τέλη ἑκάστου τόμου λεπτὰ 50 οἱ ἐν τῷ Ἐσωτερικῷ καὶ δρ. 1 οἱ ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ.

ΚΑΙ Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΚΛΗΡΩΣΙΣ

Χάριν τῶν ἰδίων συνδρομητῶν, καὶ ἡ ἐξαιρετικὴ Κλήρωσις, ἡ ὁποία ἐπρόκειτο νὰ γίνῃ τώρα, ἐναβάλλεται διὰ τὴν τελευταίαν ἑβδομάδα τοῦ Ἰανουαρίου.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

Δε τὸν Ὁδηγὸν τοῦ — Συνδρομ. τοῦ Κεφ. Β

ΠΑΡΘΕΝΩΝ

Ποιὸς εἶν' ἐκεῖνος ποῦ μπορεῖ νὰ δῇ χωρὶς συγκίνησι μεγάλη, τοὺς μισοκρεμισμένους στύλους τοῦ Παρθενῶνος; Ποιὸς ἄνθρωπος πολιτισμένος μπορεῖ νὰ δῇ τὰ λείψανα ἑνὸς πολιτισμοῦ καὶ μιᾶς δόξης ποῦ δεύτερα δὲν ἀναφέρει ἡ ἱστορία, χωρὶς νὰ γονατίσῃ ὅπως θὰ ἐγονάτιζε μπροστά 's ἕνα ἱερόν; Κι' ἂν κάθε ἄνθρωπος πρέπει νὰ προσκυνᾷ τὰ ἐρείπια αὐτά, πόσο μᾶλλον πρέπει νὰ τὰ προσκυνᾷ ἕνας Ἕλλην, ἕνας ἀπόγονος τοῦ Μιλτιάδου, τοῦ Λεωνίδα, τοῦ Περικλέους;

Καὶ αὐτὸ ἀκριβῶς ἐκάναμε. Γονατίσαμε μπροστὰ στὰ λείψανα τῆς παλαιᾶς μας δόξης, καὶ προσευχηθήκαμε, καὶ κλάψαμε.

Κλάψαμε, διότι δὲν εἴμεθα ἄξιοι ἀπόγονοι ἐκείνων ποῦ ἔκτισαν ἕνα Παρθενῶνα καὶ τὰ δάκρυά μας πότιζαν τὴν γῆ.

Καὶ τότε, ποτισμένη ἀπὸ δάκρυα, μιὰ δάφνη φύτρωσε ἀνάμεσα στοὺς στύλους τοῦ Παρθενῶνος. Μεγάλωσε ποτισμένη ἀπὸ δάκρυα καὶ ἀπὸ αἷμα.

Τώρα γονατίζομε μπροστά της καὶ χύνομε δάκρυα χαρᾶς, καὶ ἡ δάφνη μεγαλώνει....

Ποιὸς ξέρει ἂν μιὰ μέρα δὲν θὰ σκιάζῃ τοὺς στύλους τοῦ Παρθενῶνος;...

Βαλκανική Συμμαχία

ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Ἦλθεν ὁ χειμώνας· ἄρχισαν ἡ βροχὲς καὶ τὰ κρύα. Σιγά-σιγὰ ὁ ἀέρας γυμνώνει τὰ δένδρα. Στὲς κορυφὲς τῶν βουνῶν φαίνονται τώρα τὰ πρῶτα χιόνια ποῦ ἔρχονται νὰ βεβαιώσουν τὸν ἐρχομὸν τοῦ γέρω-χειμῶνα. Παντοῦ βασιλεύει θλίψις.

Προχθὲς συλλογιζόμουν, ὅτι ὁ χειμώνας, ὅσον κακὸς καὶ ἂν εἶνε ἔχει καὶ τὰ θέλγητρά του. Ἔχω ἀκούσῃ μάλιστα πολλοὺς νὰ τὸν προτιμοῦν ἀπὸ τὸ καλοκαίρι. Ἀλλ' αὐτοὶ εἶνε ὀλίγοι· εἶνε ἐκεῖνοι ποῦ τὸν βλέπουν χωρὶς νὰ τὸν αἰσθάνονται, ἐκεῖνοι ποῦ ἠμποροῦν νὰ ἀπολαύσουν τὰ θέλγητρά του. Γιὰ τοὺς περισσοτέρους ὅμως ὁ χειμὼν εἶνε δυστυχία καὶ κακοχυλία. Εἶνε ἀναγκασμένοι νὰ τὸν βλέπουν μόνον ἀπὸ τὴν κακήν του ὄψιν. Αὐτοὶ προτιμοῦν βέβαια τὸ καλοκαίρι...

Φράουλα

ΣΤΟ ΑΓΓΕΛΟΥΔΙ

Ἂν καὶ πέρασε ἕνας χρόνος ποῦ σὲ χάσαμε, μικρό μου κοριτσάκι, σὲ θυμόμαστε τόσο ζωηρά, ποῦ μᾶς φαίνεται πῶς χθὲς ἀκόμη σ' ἐσφίγγαμε στὴν ἀγκαλιά μας καὶ ἀφίναμε τὰ χείλη μας ἁπαλὰ ἁπαλὰ ν' ἀκουμπήσουν 'στὸ ἀγνό μέτωπό σου...

Ἂν καὶ πέρασαν τόσοι μῆνες ἀπ' τὴν *πικρὴ ἐκείνη μέρα ποὖκλαψε* ὅλος ὁ κόσμος σὰν ἔμαθε τὴν μεγάλη συμφορά, τὰ δακρυά μας τρέχουν πάντα ἄφθονα, καὶ μὲ τὸν ἴδιο πόνο...

Μὰ πῶς μπορεῖ νὰ ξεχαστῆς, ἀφοῦ 'δῶ πέρα ὅλα μιλᾶν γιὰ Σένα, καὶ ὁ γλυκὺς ὁ οὐρανὸς θυμίζει πάντοτε τὸ γαλανό σου βλέμμα;..

Σὰν κυττάζω τοῦ ἥλιου τὸ φῶς, νομίζω, ὅτι ἀνάμεσα στῆς χρυσωμένες του ἀχτίνες, διακρίνω τὸ ὡμορφο, τὸ ἀγγελικὸ προσωπάκι σου, στεφανωμένο μὲ ὁλόξανθο στεφάνι!...

Ἔχασε ἡ γῆ τὸ πιὸ πολύτιμο στολίδι της, μὰ στὸν οὐρανὸ ἔλαμψε ἕνα ἀκόμη ἀστέρι, καὶ ὁ Θεὸς ἔχει τώρα κοντά του, τὸ λουλουδο, ποῦ ἔκοψε μὲ τ' ἅγιό του χέρι!

Ρεζεντᾶ

ΠΑΛΙ ΧΕΙΜΩΝΑΣ

Τὸ καλοκαῖρι πάλι ἐπέρασε,
χειμῶνας μᾶς ἐπλάκωσε καὶ πάλι,
ὁ οὐρανὸς μὲ σύννεφα σκεπάσθηκε
καὶ μιὰ κατήφεια ἀπλώθηκε μεγάλη.

Ἐρημ' οἱ δρόμοι τοῦ χωριοῦ,
κανὰ πουλάκι δῶ καὶ 'κεῖ πετάει,
κανὰς διαβάτης ποῦ καὶ ποῦ
στὸ λασπωμένο δρόμο περπατάει.

Φύλλα πεσμένα βλέπεις δῶ καὶ 'κεῖ,
ξερὰ τὰ δένδρα καὶ κιτρινισμένα,
κι' ἀπ' τὸν χειμῶνα τὸν ζβαρὺ
ὅλα χλωμιὰ στὴ γῆ καὶ λυπημένα.

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

Ο ΠΟΛΕΜΟΣ

Ποία ἀκράτητος ὀργὴ ὠθεῖ τοὺς δυστυχεῖς θνητοὺς εἰς τὸν πόλεμον;— Ἔχομεν τόσον ὀλίγας ἡμέρας νὰ ζήσωμεν εἰς τὸν κόσμον αὐτὸν καὶ αὗται εἶνε τόσον ἄθλιαι, ὥστε εἶνε ἁμάρτημα νὰ ἐπιταχύνωμεν τὸν θάνατον, τὸν τόσον ἄλλως τε πλησίον.— Διατὶ νὰ προσθέτωμεν τόσην λύπην, τόσην ἀπογοήτευσιν εἰς τὰ βάσανα, μὲ τὰ ὁποῖα ὁ Θεὸς ἐγέμισε τὴν τόσον βραχεῖαν ζωήν μας;

Ἂν καὶ ὅλοι οἱ ἄνθρωποι εἶνε ἀδελφοί, ἐν τούτοις ἀλληλοσπαράζονται.— Καὶ τὰ θηρία ἀκόμη εἶνε ὀλιγότερον ἄγρια ἀπὸ αὐτούς.— Οἱ λέοντες δὲν πολεμοῦν ποτὲ ἐναντίον λεόντων, οὔτε αἱ τίγρεις ἐναντίον τίγρεων.

Μόνον ὁ ἄνθρωπος, παρὰ τὸν νοῦν ποῦ ἔχει, κάμνει ἐκεῖνο ποῦ τὰ χωρὶς νοῦν θηρία δὲν ἔκαμαν ποτέ.

Καὶ ἔπειτα, διατί αὐτοὶ οἱ πόλεμοι; Μήπως δὲν ἔχει ἀρκετὰς χώρας ἡ γῆ μας, διὰ νὰ λάβουν ὅλοι οἱ ἄνθρωποι περισσοτέρας ἀπὸ ὅσας δύνανται νὰ καλλιεργήσουν;

Πόσαι γαῖαι εἶνε ἔρημοι!

Τὸ ἀνθρώπινον γένος δὲν θὰ ἠδύνατο ποτὲ νὰ τὰς γεμίσῃ...

(*Παράφρασις ἐκ τοῦ* Fenelon)

Ἥρως τοῦ 1913

ΧΡΟΝΟΥ ΦΕΙΔΟΥ

—Ἀ! μητέρα μου! ἀνεφώνησεν ἡμέραν τινὰ ἡ μικρὰ Ξένη, ἐπιστρέφουσα ἐκ τοῦ σχολείου· ἂν ἠξεύρατε τί ἔμαθα διὰ τὴν Ἑλένην! Ποτὲ μου δὲν ἐπίστευα ὅτι εἶνε τόσον κακὸ κορίτσι!

Ἡ μητέρα της τὴν διέκοψε:

— Στάσου! Τότε μόνον θὰ κούσω τὴν διήγησίν σου, ὅταν μὲ βεβαιώσῃς, ὅτι εἶνε εὐχάριστος, ἀληθὴς καὶ ὅτι μὲ ἐνδιαφέρει.

Ἡ μικρὰ Ξένη ἀπήντησε: Ἀληθινὴ δὲν γνωρίζω κατὰ πόσον εἶνε, ἀλλὰ εὐχάριστος καὶ ἐνδιαφέρουσα δὲν εἶνε καθόλου.

Τότε ἡ μητέρα της εἶπε:

— Πρὸς τί λοιπὸν νὰ χάσω τὸν καιρόν μου νὰ τὴν ἀκούσω;

Δελφίν

ΣΚΕΨΕΙΣ

Αἱ στῆλαι τῶν ἐφημερίδων αὐτὸν τὸν καιρὸν εἶνε γεμᾶται ἀπὸ περιγραφὰς μαχῶν καὶ κάθε μάχης οἱ νεκροὶ ἀνέρχονται εἰς ἀριθμὸν ποῦ ἔλεγε δύσκολον νὰ τὸν ἐννοήσῃ κανεὶς καλά.

Πόσον πλεονέκται εἶνε οἱ ἄνθρωποι, καὶ πόσον ἀπέχουν ἀκόμη ἀπὸ τὴν τελειότητα.

Ἀντὶ νὰ προσπαθοῦν καὶ ν' ἀγωνίζωνται ὅπως ὅσον τὸ δυνατὸν τελειοποιοῦνται, σήμερον, εἰς τὸν εἰκοστὸν αἰῶνα, ν' ἀγωνίζωνται ποῖος νὰ καταστρέψῃ τὸν ἄλλον! Καὶ τόσα ἑκατομμύρια ποῦ ἐξοδεύωνται εἰς παντὸς εἴδους καταστρεπτικὰ μέσα, πόσο καλλίτερα καὶ εὐγενέστερα μποροῦσαν νὰ τὰ χρησιμοποιήσουν. Ποῖος μποροῦσε ποτὲ νὰ φανταστῇ, ὅτι στὰς ἡμέρας μας, αὐτὰ τὰ ἴδια κράτη ποῦ ἐνομίζαμε καὶ ὠνομάζαμε πολιτισμένα, θὰ ἀπεδεικνύοντο βάρβαρα εἰς τόσον βαθμόν, ὥστε νὰ θυσιάζουν ἐργασίας ὁλοκλήρων αἰώνων—διατί; διὰ νὰ καταστρέψῃ τὸ ἕν τὸ ἄλλο!

Ναυτοπούλα

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἡ κυρία:— Τί θέλεις, μικρέ;

Ὁ Κουφοκεφαλάκης:— Τὸ πεντόφραγκο ποῦ ὑποσχεθήκατε σ' ὅποιον σᾶς φέρει τὸ καναρίνι σας.

— Μὰ ἐσὺ δὲν φέρνεις τὸ καναρίνι μου, φέρνεις μιὰ γάτα.

— Μὰ μέσα στὴ γάτα εἶνε καὶ τὸ καναρίνι.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Βαλκανικῆς Συμμαχίας

* * *

Κοκός:— Μαμμά, δὲν εἶπες, ὅτι δὲν θέλεις νὰ καπνίζουν σ' τὸ σαλόνι.

Ἡ Μητέρα:— Βεβαίως... καὶ ἤθελα νὰ μάθω ποιὸς εἶνε αὐτὸς ὁ κύριος...

Κοκός:— Τὸ τζάκι, μαμμά.

Ἐστάλη ἀπὸ τῆς Ποιμενικῆς Φλογέρας

* * *

Ὁ μπαμπᾶς:—Ἐνίε, περιστάσεις, παιδί μου, ποῦ καὶ ὁ ἰσχυρότερος ἄνθρωπος δὲν μπορεῖ νὰ κρατήσῃ τὰ δακρυά του.

Ὁ υἱός:— Παραδείγματος χάριν, ὅταν παστρεύῃ κρομμύδια, ἔ;

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ
14ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

[Ἴδε Διάπλασιν τοῦ 1913, σελ. 362]

Εἰς τὸν παρόντα Διαγωνισμὸν ἔλαβον μέρος 124, ἐξ ὧν 2 εἶνε Σύλλογοι. Διέθεσαν δὲ εἰς μὲν συνδρομητὰς φύλλα 10,062, εἰς δὲ ἀγοραστὰς 13,316, τὸ ὅλον φύλλα 23,378.

Εἰς τὰ κατωτέρω δημοσιευόμενα ἀποτελέσματα, οἱ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγεῖται Σ, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα ὑπὸ τοῦ διαγωνιζομένου εἰς Συνδρομητάς· οἱ δὲ ἀριθμοὶ τῶν ὁποίων προηγεῖται Α, σημαίνουν φύλλα διατεθέντα εἰς Ἀγοραστάς.

Καὶ φέτος πάλιν, ἕνεκα τῆς ἐκ τῶν διωγμῶν καὶ τοῦ Διεθνοῦς πολέμου ἀνωμαλίας, τὸ Ξεσπάθωμα δὲν ὑπῆρξε ζωηρότερον τοῦ περυσινοῦ, ὥστε ν' ἀντιμετωπισθοῦν δ' αὐτοῦ αἱ σημαντικαὶ ζημίαι τὰς ὁποίας ὑπέστημεν, στερηθέντες πολλῶν ἑκατοντάδων συνδρομητῶν ἐν Τουρκίᾳ καὶ ἀλλαχοῦ. Οἱ δὲ κατορθώσαντες μεθ' ὅλας τὰς δυσχερείας νὰ ξεσπαθώσουν εἶνε ἄξιοι παντὸς ἐπαίνου καὶ ἐκφράζω πρὸς ὅλους τὰς θερμοτάτας μου εὐχαριστίας. Εἰς τὸν νέον 15ον Διαγωνισμὸν Ξεσπαθώματος ποῦ ἤρχισε τὴν 1ην Ὀκτωβρίου καὶ θὰ ἐξακολουθήσῃ μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1915, ἐλπίζω ὅτι θὰ λάβουν μέρος πολὺ περισσότεροι, ὥστε νὰ γίνῃ δυνατὸν καὶ αἱ ζημίαι τοῦ λήγοντος σήμερον 36ου ἔτους νὰ καλυφθοῦν καὶ δωδεκασέλιδα φύλλα νὰ ἐκδοθοῦν πολλὰ κατὰ τὸ προσεχές.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΠΡΩΤΗΣ ΤΑΞΕΩΣ

***Καρδία Ἑλληνίδος*, Σ 2080 (*Κορυφαία τῶν Μονάδων*).**

***Σύλλογος* «*Ἕνωσις*», Λάρνακος, Σ 650 + Α 253 = 903 (*Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων*).**

Κερκυραϊκὴ Αὔρα, Σ 130 + Α 1637 = 1767.— *Δαφνοστεφὴς Σημαία*, Σ 208 + Α 999 = 1207.— *Ἀθάνατα 1821 — 1912*, Α 1041.— *Ὁ Νικητής*, Σ 208 + Α 637=845. —*Παιδικὴ Χαρά*, Α 832.— *Ἕνα Χιωτάκι*, Α 796.— *Θεόφρης* Ι. Ἀνεωνόπουλος, Σ 26+ Α 767 = 793.— Ἰωάννης Ἐλ. Κωνσταντόπουλος, Α 736.— *Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος*, Σ 52 + Α 550 = 602.— *Νηρηΐς τοῦ Πηνειοῦ*, Σ 13 + Α 562 = 575.— *Κῦμα τοῦ Θερμαϊκοῦ*, Σ 572.— Παναγιώτης Χ. Ζαφειρόπουλος, Σ 52 + Α 480 = 532.

ΒΡΑΒΕΙΟΝ ΔΕΥΤΕΡΑΣ ΤΑΞΕΩΣ

Αἰολεύς, Σ 468.— *Ψαροπούλα*, Σ 416.— Χαράλαμπος Χ. Νικολετόπουλος, Α 383.—Μαρία Α. Καζακοπούλου, Α 375.— *Εὐαίσθητος Βράχος*, Α 335.— *Ἑλληνικὸν Μεγαλεῖον*, Α 270.— *Σκληρὰ Εἱμαρμένη*, Σ 26 + Α 230= 256.— *Στρατηλάτης τῆς Μακεδονίας*, Α 227. — *Γενναιόψυχος Στρατηλάτης*, Σ 26 + Α 188 = 214.— *Φάων*, Α 212.— *Ἑλληνόπουλο τοῦ Αἴμου*, Σ 208.— *Βυζαντινὸς Ἀετός*, Α 184.— *Ἐσλιγωμένος Κλαψιάρης*, Α 183 — *Συλβία*, Σ 182.— *Δαφνοστεφὴς Γαλανόλευκος*, Σ 104 + Α 73 = 177.— *Ναύαρχος Μιαούλης*, Σ 156 + Α 16 = 172.— Δέσπω Π. Ρομπότη, Σ 156.— *Βιολέττα τῆς Πάρμας*, Σ 156.— *Ἀκτὶς Χ*, Σ 156.— *Πλοίαρχος Νέμος*, Σ 156.— Ἀριστοτέλης Κ. Ταμασοκλῆς, Σ 156.— *Μονάκριβη*, Α 156.— *Δοξασμένη Ἑλλάς*, Α 138.— *Βαλκανικὴ Συμμαχία*, Σ 130.— «Σύλλογος Κρήτη» Ἡρακλείου, Σ 104 + Α 10 = 114.

ΕΠΑΙΝΟΣ

Ἀφρισμένον Πέλαγος, Α 106.— Σπυρ. Κατράμης, Σ 104.— *Τέλλος Ἀγῶς*, Σ 104.— *Πυθαγόρας ὁ Σάμιος*, Σ 104.— *Συμμαχία τοῦ 1912*, Σ 104.— *Ὁμηριάς*, Σ 104.— *Ἑλάτη*, Σ 104.— *Δύστηνος Θράκη*, Σ 104. — Ἰων. Π. Διαμανδοῦρος, Σ 104.— Πέτρος Κ. Γούστης, Α 93.— Παναγ. Ι. Μπαρμπαρέσος, Α 89.—*Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, Α 79.— *Φιλτάτη Ἑλλάς*, Σ 78.— Ταναὺλα Θ. Νάτσινα, Σ 78. — *Νιόβη*, Σ 65.— *Ναυτάκι τῆς Λέσβου*, Α 63.— *Προσφιλὴς Ἀνάμνησις*, Α 61.—*Πρεγκίπισσα τῶν Δολλαρίων*, Α 56.—Νικήτας Βαλαράκης, Σ 52 —Γεώργ. Α. Ἐγγλέζος, Σ 52. — *Ματωμένη Δόξα*, Σ 52.— Α. Φ. Ἀργυριάδης, Σ 52.— *Μικρὸς Ἥρως*, Σ 52.— *Θριαμβεύουσα Ἑλλάς*, Σ 52.— Μαριάνθη Χ. Ζαφειροπούλου, Σ 52.— *Δόξα τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, Σ 52.—*Δύναμις τῆς Θελήσεως*, Σ 52. — *Παγκύπριος Πόθος*, Σ 52.— Βασ. Γ. Γεννηματᾶς, Σ 52. — *Ἀτρόμητος Σαφραζέτα*, Σ 52.— *Ποντικὴ Αὔρα*, Σ 52.— *Δωδωναῖος*, Σ 52.— Χριστοδ. Νῖκος καὶ Μαρία Ἀπ. Ἀθανασιάδου, Σ 52.— *Ἀτρόμητο Εὐζωνάκι*, Σ 52.— Νίνα Ε. Χρηστίδου, Σ 52. — *Ἑλλὰς Χαῖρε*, Σ 52.— *Ἄσπρο Κοράκι*, Σ 52.— Ἀθανάσιος Δημητριάδης, Σ 52.— *Διάσημος Κυανόλευκος*, Σ 52.— *Ροδωνιά*, Σ 52.—Ἀθανάσιος Γρ. Δάφρας, Σ 52.—Ἀγγελος Δερβέναγας Σ 52.— *Τορπίλλη Βότση*, Σ 52.— *Τελέσιλλα*, Σ 52.— *Σιδηροῦν Προσωπεῖον*, Σ 52.— *Ἀγιὰ Σοφιά*, Σ 52.— Ζαΐρα Ν. Πατούσα, Σ 52.— *Ἄστρον τῆς Ἐλευθερίας*, Σ 52.—*Ἥρως τοῦ 1913*, Σ 52. — Ἀνδρέας Γ. Ἀλευρᾶς, Σ 52.— *Φιλόπατρις Ἑλληνές*, Σ 52.— Καλλιόπη Κυπριάδου Σ 52. — *Εὐξεινοπόντια*, Σ 52. — *Δαφνοστεφὴς Στρατηλάτης*, Σ 52.— *Ἑλληνικὴν Ἰδεώδες*, Σ 26 + Α 26 = 52.— *Τρικυμία*, Σ 52.— Δημήτριος Γλοῦ, Σ 52.— Ὀρίστης Α. Λύδης, Σ 52.— *Πειρακτήριον*, Σ 52.—*Βάρκα τοῦ Κανάρη*, Σ 52.— *Πεθαμένα Ὄνειρα*, Σ 52.— Ἄγγελος Γ. Παπαϊωάννου, Α 52 —Ἐλενίτσα Ι. Βογοπούλου, Α 51.—*Κυματίζουσα Κυανόλευκος*, Α 50.— *Κάστρον Καλαμῶν*, Α 49.— *Μεγάλη Ἑλλάς*, Α 46.— *Λίγλη τοῦ Ἑλληνισμοῦ*, Α 43.— *Νικηφόρος Στόλος*, Α 40.— Δόμνη Κυριακίδου, Σ 26 + Α 14 = 40.— *Γαλήνη*, Α 34.— *Βουλγαροφάγος Ἑλλάς*, Σ 26.— *Αἱματόβροκτος Κύπρος*, Σ 26. — *Ἐλευθεροφθεῖσα Ἤπειρος*, Σ 26.— *Δαφνοστεφὴς Νίκη*, Σ 26.— Γεωρ. Σ. Σκανδάλης, Α 24. — Σπυρ. Ἀν. Καράλλης, Α 24.— *Ὀνειροπόλος τῆς Δόξης*, Α 20.— Δημ. Βαλλιανάτου, Α 17.— Μαγεμένο Ἀκρογιαλί, Σ 13.— Πέτρος καὶ Ἀθαν. Χ. Γκέλης Σ 13. —Ἐμμ. Μ. Φλωράκης, Σ 13.—*Λευκὸν Κρῆνον*, Σ 13.— Αἰκατ. Δ. Καγκελάρη, Σ 13.— *Αὐτόνομος Ἤπειρος*, Σ 13.— Σταῦρος Γ. Παρασκευαΐδης, Α 9.

ΕΙΣ ΟΥΔΕΝΑ θὰ ἀποσταλοῦν τὰ βιβλία τοῦ βραβείου του, ἐὰν δὲν ὁρίσῃ καὶ ζητήσῃ αὐτὰ ὁ ἴδιος ὁ βραβευόμενος, ἐκλέγων κατὰ τοὺς ὅρους τῆς προκηρύξεως ἐκ τῶν δημοσιευομένων εἰς τὸ 50ον καὶ 35ον φυλλάδιον (σελ. 361 καὶ 284) Τιμοκαταλόγων Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης καὶ ὑπολογίζων αὐτὰ μὲ τὰς ἐκεῖ ἀναγραφομένας τιμὰς καὶ ὄχι μὲ τὰς τιμὰς τοῦ προνομίου.

ΑΙ ΦΩΤΟΓΡΑΦΙΑΙ διὰ τὸ σύμπλεγμα τῶν Βραβευμένων (ἕλων τῶν λαβόντων Α' καὶ Β' τάξεως Βραβεῖον), εἰνε δεκταὶ μέχρι τέλους Ἰουλίου 1915. Ὅσοι εἶχαν στείλῃ ἄλλας φωτογραφίας των καὶ ἐδημοσιεύθη, πρέπει νὰ στείλουν νέαν, ἢ ἄλλο ἀντίτυπον τῆς ἰδίας.

ΟΙ ΣΥΛΛΟΓΟΙ δικαιοῦνται νὰ ἀντιπροσωπευθοῦν εἰς τὸ Σύμπλεγμα διὰ μιᾶς μόνον ἑκαστος φωτογραφίας· εἴτε μόνον τοῦ Προέδρου, εἴτε, ἀντ' αὐτοῦ, ἑνὸς μέλους τοῦ Συμβουλίου, εἴτε ὅλου τοῦ Συμβουλίου ἐν συμπλέγματι.

ΕΥΣΗΜΑ ἀπενεμήθησαν εἰς ἕκαστον τῶν διαγωνισθέντων ἀναλόγως τῶν διατεθέντων ὑπ' αὐτοῦ φύλλων, ἤτοι ἓν [Ε] διὰ κάθε 25 φύλλα. Τὰ εὔσημα τῶν Συλλόγων διενεμήθησαν ἐξ ἴσου εἰς τὰ μέλη τῶν Συμβουλίων.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΤΟ 37ον ΕΤΟΣ

Ἀπὸ τῆς 1ης Δεκεμβρίου 1914, ἡ Διάπλασις τῶν «Παίδων» εἰσέρχεται εἰς τὸ 37ον αὐτῆς ἔτος.

Οἱ συνδρομηταί μας, τῶν ὁποίων ἡ συνδρομὴ ἔληξεν ἤδη ἢ λήγει μετ' ὀλίγον, παρακαλοῦνται N' ΑΝΑΝΕΩΣΟΥΝ ἐγκαίρως, καὶ εἰ δυνατὸν ἀπὸ τοῦδε, πρὸς ἀποφυγὴν μεγάλης συσσωρεύσεως ἐγγραφῶν κατὰ τὸ τέλος τοῦ ἔτους.

Οἱ ἐγγραφόμενοι ἢ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομήν των, ἐτησίαν ἢ ἐξάμηνον, ἀπὸ σήμερον μέχρι τῆς 15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ, *θὰ λάβουν μέρος εἰς τὴν* ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗΝ ΚΛΗΡΩΣΙΝ *τῆς τελευταίας ἑβδομάδος τοῦ προσεχοῦς Ἰανουαρίου. καθ' ἣν ἡ πληρωθησόμενος, εἰς μόνος, θὰ κερδίσῃ* ΜΙΑΝ ΔΑΧΕΙΟΦΟΡΟΝ ΜΕΤΟΧΗΝ *τῆς Ἐθνικῆς Τραπέζης, ἀξίας δραχμῶν 100, μ' ἐλπίδα κέρδους 50.000.*

Εἰς τὸ διάστημα τοῦ ἔτους 1915 θὰ γίνουν ΑΛΛΑΙ ΤΕΣΣΑΡΕΣ ΚΛΗΡΩΣΕΙΣ *Δώρων ποικίλων, ἀξίας 1600 ἐν ὅλῳ δραχμῶν, εἰς ἑκάστην τῶν ὁποίων, κατὰ τοὺς ὅρους τοὺς δημοσιευθέντας εἰς τὸ 46ον φύλλον, σελ. 330, θὰ συμμετέχουν οἱ ἐγκαίρως προπληρώσαντες τὴν συνδρομήν των διὰ τὸ 1915. Τὰ δῶρα διὰ τοὺς 50 κερδίζοντας ἀριθμοὺς ἑκάστης τῶν τεσσάρων τούτων Κληρώσεων, θὰ εἶνε ὅμοια μὲ τὰ τῆς Τετάρτης Κληρώσεως ἐ. ἔ. ἡ ὁποία ἐδημοσιεύθη εἰς τὸ 47ον φύλλον.*

Ἐκτὸς τούτων, οἱ ἀνανεοῦντες τὴν συνδρομὴν των ἢ ἐγγραφόμενοι νέοι μέχρι τῆς 15 Ἰανουαρίου ἔχουν τὸ δικαίωμα νὰ ἐπωφεληθοῦν τοῦ ΠΡΟΝΟΜΙΟΥ, *περὶ οὗ ἴδε ἐν σ. 377 τοῦ παρόντος φυλ.*

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38 ὁδὸς Εὐριπίδου
τὴν 24ην Νοεμβρίου 1914.

ΤΑ ΝΕΑ ΤΟΥ 1915

Κάθε χρόνον, εἰς τὸ τελευταῖον φυλλάδιον τοῦ τόμου, συνειθίζω νὰ σᾶς ἀνακοινῶ τὰ νέα δημοσιεύματα τοῦ ἑπομένου. Φέτος, δυστυχῶς, δὲν εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὸ κάμω. Διότι ἕως σήμερον ποῦ σᾶς γράφω, δὲν ἔχω ἀποφασίσῃ ἀκόμη τί μυθιστόρημα θὰ δημοσιεύσω. Ἔχω ὑπ' ὄψιν μου πολλά· ἀλλὰ περιμένω ἀκόμη καὶ ἄλλα νὰ μοῦ ἔλθουν ἀπὸ τὸ Παρίσι, νεώτατα αὐτά, τῶν ὁποίων ἡ δημοσίευσις εἰς γαλλικὰ περιοδικὰ εὐχε διακοπῆ ἕνεκα τοῦ πολέμου καὶ τώρα μόλις ἐσυνεχίσθη κ' ἐτελείωσε. Τὰ φυλλάδια, δηλαδή, ποῦ ἔχουν τὸ τέλος τῶν νέων αὐτῶν μυθιστορημάτων, ἐκ τῶν ὁποίων δὲν γνωρίζω παρὰ τὴν ὡραίαν ἀρχήν, εὑρίσκονται ὅλοεν εἰς τὸν δρόμον· πρέπει δὲ νὰ φθάσουν εἰς χεῖράς μου καὶ αὐτά, διὰ νὰ κάμω τὴν τελικὴν ἐκλογὴν μεταξὺ ὅλων. Δι' αὐτὸ παραβαίνω φέτος τὴν συνήθειάν μου. Καὶ αἰτία πάλιν... ὁ πόλεμος!

Ἀλλ' εἰμπορεῖτε, νομίζω, νὰ ἔχετε κάθ' ἐμπιστοσύνην εἰς τὴν Διάπλασίν σας καὶ νὰ εἰσθε βέβαιοι, ὅτι καὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος θὰ σᾶς προσφέρῃ δύο ἢ τρία νέα, ὡραιότατα μυθιστορήματα καὶ πλουσίως εἰκονογραφημένα. Ἐκτὸς αὐτῶν, θὰ δημοσιευθῇ μία σειρὰ ἐξόχων διηγημάτων, διὰ μικρὰ καὶ μεγάλα παιδιά· θὰ ἐξακολουθήσουν δὲ αἱ «Ἀθηναϊκαὶ Ἐπιστολαὶ» τοῦ κ. Φαίδωνος, ἡ «Σελὶς Συνεργασίας», οἱ Ἑβδομαδιαῖοι καὶ οἱ ἄλλοι ποικιλώτατοι Διαγωνισμοί, οἱ καθιστῶντες τὸ περιοδικὸν τοῦτο τὴν ὡραιοτέραν, τερπνοτέραν καὶ ἐπωφελεστέραν ἐνασχόλησιν τῶν Ἑλληνοπαίδων.

ΤΑ ΨΕΥΔΩΝΥΜΑ ΤΟΥ 1914

"Οσοι σκοπεύουν νὰ διατηρήσουν καὶ κατὰ τὸ ἐρχόμενον ἔτος τὸ ἴδιον ψευδώνυμον ποὺ εἶχαν ὡς τώρα, πρέπει νὰ τὸ ἀνανεώσουν *μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου* τὸ βραδύτερον. Πέραν τῆς προθεσμίας ταύτης, τὰ μὴ ἀνανεωθέντα ψευδώνυμα τοῦ 1914, τῶν ὁποίων σήμερον, ὡς γνωστόν, λήγει ἡ ἰσχύς, δὲν ἀνήκουν εἰς τοὺς κατόχους των, ἀλλὰ εἶνε εἰς τὴν διάθεσιν τοῦ πρώτου ζητοῦντος.

ΤΑ ΕΥΣΗΜΑ ΤΟΥ 1914

Σήμερον τελειώνουν καὶ τὰ Εὔσημα τοῦ 1914. Κατὰ τὸν Ὀδηγόν, ὅσοι ἐπιθυμοῦν νὰ διαγωνισθοῦν διὰ τὰ Εὔσημα, πρέπει νὰ μοῦ στείλουν, *μέχρι τῆς 31ης Δεκεμβρίου* τὸ βραδύτερον, λεπτομερῆ Σημείωσιν ὅλων τῶν Εὐσήμων ποὺ ἐπῆραν κατὰ τὸ διάστημα τοῦ ἔτους, ἤτοι ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου 1913 μέχρι σήμερον. "Οποιος δὲν μοῦ στείλῃ τοιαύτην Σημείωσιν, δὲν θἀναφερθῇ εἰς τ' Ἀποτελέσματα. Ἡ Σημείωσις πρέπει νὰ εἶνε γραμμένη καθαρὰ εἰς χωριστὸν φύλλον χάρτου, νἀναφέρῃ λεπτομερῶς ἑκάστην ἀπονομὴν Εὐσήμων (εἶδος καὶ ἀριθμὸν Διαγωνισμοῦ, ψευδώνυμον διαγωνιζομένου, ἀριθμὸν Εὐσήμων, ἀριθμὸν φυλλαδίου κτλ.) καὶ νὰ ἔχῃ εἰς τὸ τέλος τὸ ὁλικὸν ἄθροισμα τῶν Εὐσήμων.

Θὰ μὲ διευκολύνουν πολὺ εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τῶν Σημειώσεων καὶ τὴν ἀπονομὴν τῶν Βραβείων, ὅσοι θὰ ἔχουν τὴν καλωσύνην νὰ μοῦ στείλουν χωριστὰ καὶ Γενικὴν Στατιστικὴν τῶν Εὐσήμων τοῦ 1914.

Ἀκοῦτε τί κάμνει ὁ νέος μου φίλος *Ἀναζωογονηθεὶς Ἑλληνισμός*, διὰ νὰ ἐλκύῃ συνδρομητάς: Τοῖς παριστάνει τὴν Διάπλασιν, «ὡραίαν, τερπνήν, διδακτικήν, ὅπως πράγματι εἶνε, ἀλλὰ *πάντοτε ἐν μεγεθύνσει*», μὲ ἄλλους λόγους ἐπὶ τὸ ὑπερβολικώτερον. Τὸν εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸν ζῆλόν του, ἀλλὰ δὲν ἐπιθυμῶ, οὔτε αὐτός, οὔτε ἄλλος κανείς, νὰ λέγῃ ψεύματα γι' ἀγάπη μου. Νομίζω, ὅτι πρὸς ᾧγαν συνδρομητῶν διὰ τὸ ξεσπάθωμα, ἡ *ἀλήθεια* περὶ τῆς «Διαπλάσεως» ἀρκεῖ καὶ περισσεύει.

Νὰ καὶ ὁ *Φιλόπατρις Μακεδών*, ποὺ ἐξεσπάθωσε γενναιότατα καὶ μοῦ ἔκαμεν ἕως τώρα ἑνδεκα ἀγοραστάς. Μάλιστα· ἑνδεκα καὶ μὲ τὸ ἰδικόν του δώδεκα φυλλάδια μοῦ παραγγέλλει νὰ τοῦ στέλλω καθ' ἑβδομάδα ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου. Καὶ νὰ ἰδῆτε, ὅτι ὁ ἀριθμὸς αὐτὸς θαὐξάνῃ.

"Ογι, *Ἔνδοξον Σοῦλι*, αἱ ψῆφοι τῶν προκριματικῶν ἐκλογῶν δὲν θὰ μετρηθοῦν εἰς τὴν τελικήν. Θὰ ἀνακηρυχθοῦν μόνον τὰ 60 ὑποψήφια ψευδώνυμα, ἐκ τῶν ὁποίων θὰ ἐκλεχθοῦν ἐκ νέου τὰ 10 βραβεύσιμα. "Οσον διὰ τὰ Εὔσημα τοῦ 1914, αὐτὰ εἶνε *μόνον* ὅσα ἀπενεμήθησαν *μέχρι σήμερον*. Τὰ Εὔσημα Διαγωνισμῶν τοῦ 1914, τῶν ὁποίων τὰ ἀποτελέσματα θὰ δημοσιευθοῦν ἀργότερα, θὰ περάσουν εἰς τὰ Εὔσημα τοῦ 1915. Ἔτσι γίνεται πάντα.

Ὁ *Μάρτυς τῆς Ἐλευθερίας*, ὁ ὁποῖος δι' ὀλίγον καιρὸν μὲ εἶχεν ἐγκαταλείψῃ, μετανοεῖ τώρα καὶ ἐπιστρέφει ἐπὶ τὴν ἀγκαλιά μου «πιὸ μελετημένος, πιὸ σοβαρός, πιὸ μυαλωμένος». Καὶ μοῦ ὑπόσχεται, ὅτι «ἡ ἀλυσίδα ποὺ θὰ μᾶς συνδέσῃ, δὲν θὰ θραυσθῇ ποτὲ εἰς τὸ μέλλον». Καλῶς ἦλθε λοιπόν! Ἡ ἀγκαλιά μου τὸν δέχεται ὁλάνοικτη καὶ θερμή.

Ἐντυκὲ Λέον, σ' εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις καὶ σὲ συγχωρῶ προθύμως διὰ τὴν ἀργοπορίαν. Αἱ «Κυριακαὶ» τῆς Διαπλάσεως διεκόπησαν, διότι δὲν εἶνε δυνατὴ πρὸς τὸ παρὸν ἡ ἔκδοσις δεκαεξασελίδων φυλλαδίων, εἰς δὲ τὰ ὀκτασέλιδα ἢ καὶ δωδεκασέλιδα, τοιοῦτος Διαγωνισμὸς δὲν χωρεῖ. Ἐλπίζω ἐν τούτοις, ὅτι ἀργότερα, θὰ εἶμαι εἰς θέσιν νὰ τὰς ἐπαναλάβω.

«Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται». Αὐτὸ ἀποδεικνύει καὶ τὸ χαριτωμένον αὐτὸ ἀπόσπασμα ἀπὸ τὴν σημερινὴν ἐπιστολὴν τοῦ «*Θαλασσοποῦλι τοῦ Στόλου*»: «Σᾶς γράφω ἔπειτα ἀπὸ λίμα· πρὸ δύο ἀκριβῶς λεπτῶν ἦτο ἑδῶ ἕνας φίλος μου, τὸν ὁποῖον ἐνέγραψα ὡς ἑξάμηνον συνδρομητήν· ἀλλὰ μὲ ξεψύχησε! —Γιὰ δόσε μου ἐδῶ, ἔχεις κανένα Ὀδηγό; —"Εχω, ὁρίστε.—Λοιπὸν ἄρχισε; μὰ πόσοι θὰ λαμβάνουν μέρος στοὺς διαγωνισμούς; μὰ τί θὰ πῇ διαγωνισμὸς λευκῶν λέξεων; μὰ πόσοι θὰ λαμβάνουν βραβεῖα; μὰ τί βραβεῖα θὰ λαμβάνουν; μὰ πῶς λύεται ὁ γρῖφος; κλπ κλπ. Κυριολεκτικῶς μὲ ξεψύχησε." Ἤθελεν ἀμέσως, τώρα, νὰ τὰ μάθῃ ὅλα, καὶ ἤμουν ἀναγκασμένος νὰ τοῦ ἀπαντῶ σὲ ὅλας τὰς ἐρωτήσεις, ποὺ ἤθελεν ἡ κάθε μία μισῆς ὥρας ἀνάπτυξι· ἀλλὰ δὲν πειράζει, ἀφ' οὗ εἶνε διὰ καλόν». Τί εἴπαμεν;....

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Ἀθανάσιος Διάκος*, *Ἐνθουσιώδης Ἕλλην*, *Ἥρως τοῦ 1913*, *Ἡρωϊκὴ Σάμος* καὶ *Πεθαμένα Ὄνειρα*. Κρῖμα ποὺ δὲν ἔχω τόπον...

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Νέα ψευδώνυμα: *Διοπτροφοροῦσα*, κ.(Ε.Δ.)

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν νὰ ἀνταλλάξουν: ἡ *Ἡρωϊκὴ Σάμος* (0) μὲ *Λάτριδα τῆς Ἀρχαιότητος*, *Ἥρωα τοῦ 1913*, *Πατρίδα τῶν Ἡρώων*, *Φίωνα*.— ἡ *Τρικυμία* (0) μὲ *Ἀλβανοκτόνον Ἠπειρώτην*, *Ροδοδάφνην*, *Καινούργιες Δάφνες*, *Πουπουλένιαν*.— ἡ *11η Νοεμβρίου* μὲ *Ποθητὴν Δόξαν*, *Γλαῦκον τὸν Πατρέα*, *Μικρὸν Παγανίνην*.— ἡ *Κιρκασία* (0) μὲ *Τορπιλλοβόλον 11*, *Διαβολάκι*, *Ξανθὴν Νεράϊδαν*, *Ἰόλιν*, *Ροδοδάφνην*, *Ρεζεντᾶ*.— ἡ *Λάτρις τῆς Ἀρχαιότητος* (0) μὲ *Κρητικοπούλαν*, *Βαλκανικὴν Συμμαχίαν*, *Σημαίαν τῆς Ἀκροπόλεως*, *Σύμβολον τοῦ Χριστιανισμοῦ*, *Ὑπόδουλον Ἑλληνίδα*.—ἡ *Διοπτροφοροῦσα*)0) μὲ *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων*, *Ἀστέρα τῆς Ἐλευθερίας*, *Βαρκούλαν τοῦ Παμίσσου*, *Μυστηριώδη Σταμπούλ*, *Κάσκον Καλαμῶν*, *Πόθον τῆς Ρόδου*, *Σημαιοφόρον Ἕλληνα*. *Ναύαρχον Μιαούλην*, *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο*, *Πεθαμένα Ὄνειρα*.

Ἡ «Διάπλασις» ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Μηθυμναϊκὸν Ἰδεῶδες*, (ἐνεκρίθη, ἀλλὰ δὲν γνωρίζω πότε θὰ δημοσιευθῇ· βεβαίως εἰμπορεῖς νὰ γίνῃς πράκτωρ, φθάνει νὰ θέλῃς)· *Πριγκίπισσαν τῶν Δολλαρίων* (ἐλήφθησαν ἔστειλα·) *Ἕλληνα τοῦ Κιλκὶς* (ἔστειλα·) *Δαφνοστεφῆ Βασιλέα* (τὰς ἐδέχθην·) *Νηρηΐδα τοῦ Πηνειοῦ*, (εὐχαριστῶ πολύ - πολὺ· δὲν ξέρεις πόσον μὲ συνεκίνησεν ὁ λόγος σου, ὅτι 'ς ἐμένα ηὗρες δευτέραν μητέρα, ἀφότου εἶχες τὴν ἀτυχίαν νὰ χάσῃς τοὺς γονεῖς σου!) *Ρεῦμα τοῦ Βοσπόρου* (πρὸς μεγάλην μου χαράν, ἡ ἐπιστολή σου ἐλήφθη· πολλὰ χαιρετίσματα 'ςτὴ φίλη μας κ' εὔχομαι νὰ γίνῃ γρήγορα καλά·) *Κερκασίαν* (ὡραιοτάτη ἡ ἐπιστολή σου· ἡ Ι. Φ. μένει εἰς τὰς Ἀθήνας, ἀλλὰ δὲν εἶνε πλέον συνδρομήτρια·) *Ἀγοραστὴν* (βεβαίως· οἱ κληρονόμεροι εἰς τοὺς ἑβδομαδιαίους Διαγωνισμοὺς ἔχουν ὅλα τὰ προνόμια τῶν τακτικῶν συνδρομητῶν·) *Ροδοπαῖον Ἑλληνόπαιδα* (βραβεῖον ἔστειλα·) *Ὡραίαν Ρόδον* (εὐχαριστῶ πολὺ διὰ τὸ γενναῖον ξεσπάθωμα· ναί, ὀκτὼ φύλλα θὰ σοῦ στέλλω.) *Διοπτροφοροῦσαν* (ἐλήφθησαν ἀρχὰ ὥστε νὰ δημοσιευθοῦν εἰς τὸ φύλλον τοῦτο· εὐχαριστῶ πολύ·) *Ταλαιπωρημένο Δωδεκάνησο* (εὐχαριστῶ καὶ ἐλπίζω ...) *Φεγγαρόπαιδο*, *Λάτριδα τῆς Ἀρχαιότητος*, *Φάωνα*, *11ην Νοεμβρίου*, *Αἱματωμένο Σίφος*, *Πειρακτήριον*, *Ροδοδάφνην*, κλπ. κλπ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολὰς ἔλαβα μετὰ τὴν *24ην Νοεμβρίου*, θἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 1 Φεβρουαρίου.

542. Δεξίγριφος

Μεγαλονήσου κάτοικος
Μὲ μιὰν ἀντωνυμία,
Θὰ σοῦ ἀναστήσουν βασιλιᾶ
Ἀρχαῖο στὴ Λυδία.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

543. Συλλαβόγριφος

Φθόγγον μουσικὸν
Μὲ νησὶ ἂν ἑνώσῃς,
Κάτι ὀπτικὸν
Θὰ μᾶς φανερώσῃς.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Μέλλοντος Ἐφευρέτου

544. Στοιχειοτονόγριφος

Σὲ μιὰ νῆσο εἶμαι λιμένας
Ποὺ τὸν ξέρει ὁ καθένας.
Μ' ἂν τὸν τόνο μου κινήσῃς
Κ' ἕνα γράμμα μοῦ κολλήσῃς,
Πήγαινε 'ςτὴν Ἀφρικὴ
Γιὰ νὰ βρῇς χώρα γνωστή.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Ροδοδάφνης

545 - 548. Κεκρυμμένα καὶ ἀντεστραμμένα ὀνόματα ἀρχαίων θεῶν.

1. — Φύλαττε τὸν σὸν ὅρκον πιστῶς.
2. — Ἡμεῖς ὅλοι ἀνήκομεν εἰς τὴν πατρίδα.
2. — Ὁ τοῖχος αὐτὸς ἔχει εἴκοσι μέτρα μῆκος.
4. — Εἰς τὴν Ρωσσίαν κατοικοῦν καὶ Τσέχοι.

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Τέλλου Ἄγρα

549. Ἀκροστιχὶς ἐξ ἀντιθέτων

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε τἀρχικά των νἀποτελοῦν γεωμετρικὸν σχῆμα:

Ἀρχή, βάθος, κορυφή, σθένος, ὅλον, ἄνισος, ψυχή.

Ἐπιτάλη ὑπὸ Ἀντιγόνης Σ. Δήμου

550. Ἐλλιποσύμφωνον

α – εφ – α – εο

Ἐπιτάλη ὑπὸ τῆς Σιωπηλῆς Νυκτὸς

551. Γρῖφος

	ρα	ρα		τοτοτοτο
	ρα	ρα		το
Οἱ καλοὶ	ρα ρ α δα		φενετ	το τοτο
	ρα ρ α ρα			το
	ρα	ρα		το
	ρα	ρα		τότοτοτο

Ἐπιτάλη ὑπὸ τοῦ Πανελληνίου Πόθου

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

ΟΙ ΛΥΤΑΙ ΤΟΥ 49ου ΦΥΛΛΟΥ

("Ἰδε τὴν λύσιν εἰς τὴν σελ. 369)

ΑΘΗΝΩΝ: Γεωγ. Α. Κοκκώνης, Θεοδ. Ν. Φραγκιάς, Δοξασμένο 1912, Ἀλέξανδρος ὁ Μακεδών. Δημ. Τερζάκης, Δημ. Ὀρ. Κατσάρης.
ΑΙΓΙΝΗΣ: Μικρὸς Παγανίνης
ΑΡΓΟΥΣ: Ἄγης. Χρ. Λύδας.
ΗΡΑΚΛΕΙΟΥ: Χ. Γ. Λιαπάκης (48 - 49)
ΚΑΛΑΜΩΝ: Τάκης Γαρίδης.
ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Δημ. Γ. Δεσόλλας.
ΛΑΛΑΣ (Ὀλυμπίων): Ἠλίας Σ. Δημητρόπουλος.
ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δαφνοστεφὴς Βασιλεύς
ΜΕΣΣΗΝΗΣ: Ἰωάν. Π. Τσαγκόρης, Νικόλ. Ἀποστολόπουλος.
ΝΑΥΠΛΙΟΥ: Ἐντεκὸς Δέων.
ΠΑΤΡΩΝ: Πατρινὸ Ναυτόπουλο, Ἠλ. Γ. Κυριακόπουλος, Μαντίνα Παπαγιαννοπούλου, Σωτ. Γ. Μαρκέτος, Γλαῦκος ὁ Πατρεύς.
ΤΡΙΚΚΑΛΩΝ: Γεώργ. Καλλιώρας.
ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Κωνστ. Ν. Σαλονικιός, Γεώργ. Ν. Σφακιανός

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Τῶν εὐρόντων τὴν λύσιν τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθη ὁ ἐν Μεσσήνῃ ΙΩΑΝΝΗΣ Π. ΤΣΑΓΚΑΡΗΣ ὁ ὁποῖος ἐνεγράφη διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ 1ης Δεκεμβρίου.

ΤΕΛΟΣ ΤΟΥ ΕΙΚΟΣΤΟΥ ΠΡΩΤΟΥ ΤΟΜΟΥ
ΤΗΣ Β' ΠΕΡΙΟΔΟΥ

Τύποις «Αὐγῆς Ἀθηνῶν» ΑΠΟΣΤΟΛΟΠΟΥΛΟΥ Πλατεῖα Ἁγ. Θεοδώρων.—2581